

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ 1997

τάμαριξ

ΤΕΥΧΟΣ 7 * ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1997

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ
1950-1960

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΙΣΤΕΣ

Το «Τάμαριξ» είναι μηνιαίο περιοδικό που ασχολείται με την ιστορία και το βίωμα της πόλης. Βασική του επιδίωξη είναι να αναδείξει πλευρές της ιστορικής και κοινωνικής περιπέτειας της Θεσσαλονίκης που δεν έχουν ως τώρα θιγεί, σε συνδυασμό με την αίθηση της καθημερινότητας, τη γοητεία και την ψυχή της πόλης.

Το περιοδικό «Τάμαριξ» έλαβε την ονομασία του από μικρό ομώνυμο ορμίσκο που υπήρχε μέχρι πριν λίγα χρόνια μεταξύ των οδών Μαρτίου και Μπότσαρη. Αλλά «Τάμαριξ» είναι και η βοτανολογική ονομασία του φυτού «αρμυρίκα».

Μέχρι τώρα εκδόθηκαν τα παρακάτω τεύχη:

- 1) **ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ TRAM**: Η ιστορία των τροχιοδρόμων της Θεσσαλονίκης από την ίδρυσή τους το 1893 μέχρι την κατάργησή τους κατά το 1957 και την αντικατάστασή τους από λεωφορεία. Άγνωστα ντοκουμέντα, διαδρομές, μνήμες, η σημασία των τραμ και η σύνδεσή τους με τη ζωή της πόλης, μαρτυρίες και συνεντεύξεις παλιών τροχιοδρομικών.
- 2) **ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΙΜΕΝΟΣ**: Το λιμάνι, ο ομφαλός της συμπτωτεύουσας από τον Τρωικό πόλεμο ως σήμερα. Φάσεις, σημασία του λιμένος, θεωρίες για τις παλιές τοποθεσίες και την εμπορική και στρατηγική του σημασία, ο ΟΛΘ, μαρτυρίες διοικούντων και λιμενεργατών, άγνωστο οπικό υλικό και ντοκουμέντα, η καθημερινότητά του και η εμπλοκή του στην Ιστορία.
- 3) **ΤΟ ΚΑΤΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΙΚΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ**: Το κατς ως συνέχεια των παλιών πεκλιβάνηδων που πάλευαν στις πανηγύρεις ή ως παραφθορά της πάλης άρχισε να παίζεται στη Θεσσαλονίκη κατά τον μεσοπόλεμο, την εποχή του Τζιμ Λόντου, αλλά γνώρισε μεγάλες δόξες μεταπολεμικά με τον Καρπόζηλο και έσβησε κατά τη δεκαετία του ογδόντα ως το τελευταίο, μεγάλο λαϊκό θέαμα. Μαρτυρίες κατσέρς για αγώνες και δημοσιεύματα αναβιώνουν μεγαλοπρεπώς το σχετικό κλίμα της εποχής.
- 4) **Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ**: Η λαίλαπα της γερμανικής Κατοχής δεν εξόντωσε κάθε μορφή μουσικής δημιουργίας στην πόλη. Ορχήστρες σοβαρής μουσικής αλλά και τζαζ και οπερέτες και βέβαια το ρεμπέτικο με τον Τσιτσάνη αποτελούν, παράλληλα με την πείνα και τις εκτελέσεις, την παρηγορητική καθημερινότητα της Θεσσαλονίκης κατά τα μαύρα εκείνα χρόνια.
- 5) **Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ Ο ΠΑΓΟΣ**: Επί αιώνες η Θεσσαλονίκη εξυπηρετούσε τις ανάγκες της σε ψύξη με αυτοσχέδιο πάγο που κατέβαζαν παγοποιοί από το Χορτιάτη. Αλλά και ο δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος, στο Μακεδονικό Μέτωπο, επηρεάστηκε από τον πάγο που έφτιαχναν με μηχανικά μέσα οι Σύμμαχοι. Τα μεγάλα παγοποιεία του Χαρίλαου και του Φιξ η σχέση της πόλης με τον πάγο, η καθημερινότητα και η Ιστορία της Θεσσαλονίκης ιδωμένη μέσα από τα εργοστάσια παγοποιίας, τους παγοποιούς και τους παγοπώλες καταγράφονται σ' αυτό το τεύχος με άγνωστα ντοκουμέντα και σπάνιο υλικό.
- 6) **ΜΠΗΤΣ ΠΑΡΤΥ-ΣΤΕΚΙΑ ΤΟΥ '70**
Οι χώροι στους οποίους συγκεντρώνονταν, άκουγε μουσική και χόρευε η εξεγερμένη νεολαία του '70 σημάδεψαν τις μνήμες των Θεσσαλονικέων εκείνης της γενιάς, όπως επίσης τα τραγούδια και η παρουσία των μουσικών συγκροτημάτων της εποχής: οι θρυλικοί Ολύμπιανς, οι Απ Τάιπ, οι Φόρμιγξ κι ένα σωρό άλλα σχήματα εμνευσμένα από την καταγιστική ροκ και την αισθηματική ποπ μουσική της εποχής αποτέλεσαν τους πόλους ζωής, διασκέδασης και προσανατολισμού των νέων που εκείνα τα χρόνια ζούσαν μέσα σε έναν πολιτικά βαλσαμωμένο περίγυρο.

ΤΟ ΣΑΝΙΔΙ ΠΑΛΛΕΤΑΙ

Του Γιώργου Σκαμπαρδώνη

Πέντε χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου αρχίζει στη Θεσσαλονίκη και στη χώρα μια περίοδος σταθερότητας και αναγέννησης που ευνοεί την καλλιτεχνική δημιουργία. Κατεξοχήν στον θεατρικό χώρο εμφανίζεται πλειάδα εξαιρετικών ηθοποιών, αλλά και σημαντικών συγγραφέων, επιχειρηματιών και θιασαρχών που, παρά τις ταυτόχρονες, οδυνηρές πολιτικές περιπέτειες, στον ελλαδικό και στον κυπριακό χώρο, οδηγούν τη χώρα σε μια σημαντική θεατρική δεκαετία.

Η Θεσσαλονίκη δέχεται στα χρόνια αυτά (1950-1960) την ευεργετική παλίρροια φημισμένων θιάσων και καλλιτεχνών από την Αθήνα, αλλά και από τα δικά της σπλάχνα αναδύονται ντόπιοι, δυναμικοί καλλιτέχνες και ιδρύονται χώροι που σημαδεύουν τη θεατρική της ιστορία: το Θέατρον Θεσσαλονίκης των Αγγελικής Τριανταφυλλίδη-Ιάκωβου Λεβισιάδου, και το Νέον Θέατρον του Κώστα Ζαρούκα, ενώ στα 1956 ξεκινάει μια δροσερή προσπάθεια από τον φοιτητικό χώρο η οποία εξελίσσεται καρποφόρα τα επόμενα χρόνια με τη συμμετοχή του Ζήσου Χαρατσάρη που επιστρέφει στα θεατρικά πράγματα της Θεσσαλονίκης μετά από ολιγόχρονη απουσία του στη Βραζιλία - ενώ το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος ξεκινάει το 1961 και καταφθάνει ο Σωκράτης Καραντίνος.

Κατά τα έτη 1950-1960 λειτουργούν στη Θεσσαλονίκη:

το ΘΕΑΤΡΟΝ ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ (ως και το 1956)

το ΙΛΙΟΝ (ως το 1951 - κατοπινός κινηματογράφος)

το ΠΑΛΛΑΣ

ο θερινός ΕΣΠΕΡΟΣ

το Θέατρο "ΤΟΥΛΑΣ ΔΡΑΚΟΥ (1950-51)

το ΒΑΣΙΛΙΚΟ

το ΜΕΤΡΟΠΟΛ (1951-1959)

το ΟΛΥΜΠΙΟΝ (1953)

ο ΟΡΦΕΥΣ (ως το 1951, ύστερα κινηματογράφος)

το ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ (Γ' Σ.Σ.)

το Θέατρο του ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΕΝΟΠΛΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ Β. ΕΛΛΑΔΟΣ (Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.)

το ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ

το Ε.Μ.Σ.

και το Θέατρο ΠΑΡΚΟΥ (ΚΗΠΟΥ).

Σ αυτούς τους χώρους παίζουν οι ντόπιοι θίασοι αλλά -και κυρίως- πολλοί αθηναϊκοί με τα μεγαλύτερα ονόματα της εποχής, τόσο στο δράμα όσο και στο μπουλβάρ, στη σάτιρα, στην επιθεώρηση και την οπερέτα που εκείνα τα χρόνια ζει τις έσχατες αναλαμπές της. Η Ζωζώ Νταλμάς, ο Ιακωβίδης, ο Παρασκευάς Οικονόμου, οι αδελφές Καλουτά, ο Λογοθετίδης, η Κοτοπούλη, ο Μουσουρής, η Αρώνη, ο Σταυρίδης, ο Φωτόπουλος, η Βέμπο, η Κατερίνα, η Μελίνα Μερκούρη, η Μανωλίδου, ο Χορν, ο Ηλιόπουλος, ο Κατράκης, η Λαμπέτη, η Βαλάκου, ο Αλεξανδράκης, ο Μυράτ, ο Κουν, ο Αυλωνίτης, ο Μπάρκουλης και πολλοί άλλοι πρωταγωνιστές και ηθοποιοί δίνουν παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη όλο το χρόνο δημιουργώντας ενδιαφέρουσα θεατρική κίνηση της οποίας το σαγηνευτικό κλίμα προσπαθεί να αναβιώσει, με μοναδικά ντοκουμέντα και σπάνιο υλικό, το ανά χειρας τεύχος.

Αλλά το τεύχος αυτό ελπίζει (μάλλον μάταια) ότι ίσως εμπνεύσει νέες, ντόπιες προσπάθειες στη σημερινή Θεσσαλονίκη που, έχει μιν, να παρουσιάσει ελάχιστες σημαντικές, λαμπρές εξαιρέσεις, αλλά δεν φαίνεται να διεκδικεί τον τίτλο της ιδανικότερης πόλης για νέες ηρωικές θεατρικές απόπειρες - κάτι που, βέβαια, μένει να αποδειχθεί.

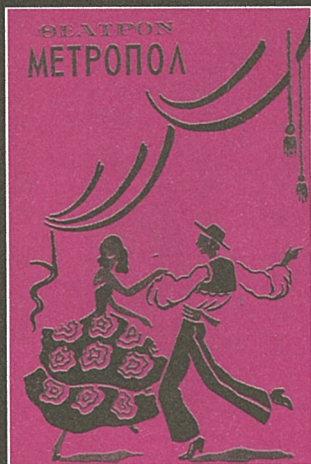
Ίσως φταίει η πόλη, ίσως όχι - εφόσον η πόλη δεν υπάρχει μόνον ως σύνολο κτισμάτων και "πολιτισμός είναι οι άνθρωποι". Καλώς ή κακώς, οι περισσότεροι Θεσσαλονικείς του θεάτρου δεν έχουν, δυστυχώς, την υποδοχή και τις ευκαιρίες που δικαιούνται (ή φαντάζονται) και θεωρούν, πλέον, συμφερότερο να αφήσουν τις επάλξεις του Λευκού Πύργου και να καταφύγουν προτροπάδη, ή με μισή καρδιά, ικέτες, στα Σούσα.

“ΟΛΟΣ Ο ΘΙΑΣΟΣ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ”

Γράφει ο Γιώργος Αναστασιάδης

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΑΟΙ

ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ '50-'60

Στη “θαμπή” εποχή του '50, όταν τις Κυριακές τα σινεμά ήταν φίσκα και τα σαββατόβραδα ο κόσμος “τόριχνε έξω”, καταφεύγοντας για τα “λίγα γραμμάρια της ευτυχίας” του στα λαϊκά κέντρα και στα γήπεδα για “εκτόνωση”, κάποια παράξενη “φυλή” θεατρωθρών είχε τις δικές της “τελετές” και τους δικούς της “ναούς”:

Το παλιό θέατρο του Λευκού Πύργου που η πολιτεία το “ανακατασκεύασε” το 1953 για να το κατεδαφίσει το 1956 -αντιστάσεως μη ούσης- και να εξαλείψει έτσι όχι μόνο μια καλλιτεχνική “κυψέλη” αλλά και ένα χώρο ιστορικό όπου θα μπορούσε να στεγαστεί στο μέλλον το θεατρικό μουσείο της πόλης...

Το Βασιλικό Θέατρο με την κακή ακουστική και την άχαρη εμφάνιση που στέγασε όμως πολλές παραστάσεις που άφησαν εποχή...

Το Θέατρον Στρατού -το στρατιωτικό θέατρο- και το κινηματοθέατρον Παλλάς. Το θερινό θέατρο Τούλας Δράκου (που αναγκάστηκε να κλείσει το 1951 γιατί ακούγονταν έντονος ο βόμβος από τη διπλανή Ηλεκτρική Εταιρεία...)

Το θερινό θέατρο Μετροπόλ (εκεί η γενιά μας γνώρισε για πρώτη φορά τη μεταπολεμική επιθεώρηση και τα αστέρια της).

Είναι ακόμη το θέατρο Πάρκου (Κήπου) που θα γνωρίσει μεγάλες “δόξες” με το θέατρο Τέχνης του Κάρολου Κουν.

Και είναι τέλος, όλοι οι περιστασιακοί θεατρικοί χώροι που σε ορισμένες συγκυρίες έδωσαν στέγη σε θεατρικά σχήματα και όνειρα:

Κατίνα Παξινού

Οι λαϊκοί κινηματογράφοι **Ίλιον** και **Ορφεύς** (1951). Το **θερινό Ολύμπιον** (1953). Το μικρό αμφιθέατρο του **Ραδιοσταθμού Ενόπλων Δυνάμεων Β. Ελλάδος**. Η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών. Ο θερινός **Έσπερος** (εκεί που βρίσκεται σήμερα ο ομώνυμος κινηματογράφος. Μπορούσε να δεις την παράσταση με κιάλια από τις απέναντι πολυκατοικίες ...) κ.ά.

Στους θεατρικούς αυτούς τόπους που διατηρούνται πλέον μόνο στη μνήμη και την καρδιά των "παλιών" θεατρόφιλων, οι Θεσσαλονικείς του '50 θα απολαύσουν και θα χειροκροτήσουν τα πιο σημαντικά θεατρικά ονόματα της εποχής στο δράμα, στο μουσικό και στην επιθεώρηση:

Η **Ζωζώ Νταλμάς**, ο **Παρ. Οικονόμου**, οι αδελφές **Άννα** και **Μαρία Καλουτά**, ο **Β. Λογοθετίδης**, η **Μ. Κοτοπούλη**, ο **Κ. Μουσούρης**, η **Μ. Αρώνη**, ο **Ν. Σταυρίδης**, ο **Β. Φωτόπουλος**, η **Σ. Βέμπο**, η **Κατερίνα**, ο **Γ. Παππάς**, ο **Δ. Χορν**, η **Ε.Λαμπέτη**, ο **Μ. Κατράκης**, η **Α. Γεωργούλη**, ο **Ντ. Ηλιόπουλος**, ο **Λ. Κωνσταντάρης**, η **Α. Βαλάκου**, ο **Α. Αλεξανδράκης**, η **Γ. Βασιλειάδου**, ο **Ορ. Μακρής**, ο **Β. Διαμαντόπουλος**, ο **Ν. Χατζηχρίστος**, η **Σπ. Βρανά**, η **Ρένα Ντορ**, ο **Κ. Βουτσάς**, ο **Ν. Πατάης**, ο **Π. Φυσούν**, η **Καλή Καλό** και βέβαια οι καλοί ηθοποιοί του θεάτρου **Κ. Κουν**: **Δ. Χατζημάρκος**, **Κ. Μπάκας**, **Γ. Λαζάνης**, **Β. Ζαβιτσιάνου**, **Μ. Χρηστίδης**, **Δ. Μπάλλας**, **Λ. Παπαγιάννη**, **Γ. Φέρτης**, **Α. Λαδικού**, **Γ. Κωνσταντίνου**, **Μ. Κουγιουμτζής** κ.λπ.

Όλα αυτά τα ονόματα, που με τη "μυθολογία" και την ακτινοβολία τους, με το ταλέντο και τον μόχθο τους έγραψαν τη θεατρική ιστορία της πόλης διασώζονται τώρα μόνο στην "**οθόνη της μνήμης**" των θεατών του '50.

Τι μοναδικό ντοκουμέντο, τι "τεφαρίκι" θα'ταν για όλους μας έστω και ένα φιλιμάκι που θα αποτύπωνε για πάντα σε ασπρόμαυρο ορισμένους απ' αυτούς τους ηθοποιούς επί σκηνής και κάποιους θεατές-έστω και επί σκηνής- στα θέατρα της Θεσσαλονίκης...

ΑΥΓΟΥΣΤΙΑΚΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Εχεις μόλις τελειώσει το δημοτικό και και σ' έχουν πάει στο θέατρο Κήπου για λίγη... δροσιά στην παράσταση που λέγεται "**Αυγουσιάτικο Φεγγάρι**". Εσύ βέβαια ονειροπολείς κυρίως με το άλλο αυγουσιάτικο φεγγάρι στον ουρανό και μ' όλο το φυσικό "ντεκόρ" του πράσινου. Ψυχανεμίζεσαι όμως ότι "κάτι γίνεται" και στη σκηνή, κάτι που δεν έχει σχέση μόνο με τους ηθοποιούς και την "πρόζα" τους αλλά και με τα σκηνικά, "τον ήχο και το φως" ...Εκείνη τη βραδιά ερωτεύεσαι τον συγκεκριμένο χώρο- και το θέατρο...

...Πολύ αργότερα θα μάθεις ότι ήσουν τότε κι εσύ ένα μέρος του "θρύλου"... ήσουν κι εσύ ένας από τους τυχερούς που υπήρξαν τότε θεατές των παραστάσεων "**του Θεάτρου Τέχνης**"

Ο **Κάρολος Κουν** -μιλώντας το 1982- μας παραδίδει μια πολύ χρήσιμη εικόνα για τα χρόνια αυτά που σφράγισαν τον θεατρικό πο-

λιτισμό της πόλης:

"... Θέλω να ευχαριστήσω τη Θεσσαλονίκη για τις συγκινήσεις, τις εμπειρίες και τον πλούτο που μας έδωσε.

Η γνωριμία μας ξεκίνησε το καλοκαίρι του '39, όταν συνεργάστηκα για πρώτη φορά με το θέατρο Κοτοπούλη και ανέβηκα για δοκιμές στη Θεσσαλονίκη.

Αργότερα, το καλοκαίρι του 1945, ήρθαμε να παρουσιάσουμε στο Βασιλικό Θέατρο τα έργα που είχαμε παίξει στη διάρκεια της Κατοχής κάτω από πολύ σκληρές συνθήκες. Είχαμε κατοικία την ταράτσα του Βασιλικού Θεάτρου και μουσική συνοδεία τις δεκαοτούρες...

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ
ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. ΜΥΡΑΤ
ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

ΑΠΟΨΕΣΤΗ

ΣΑΜΑΡΚΑΝΔΗ

ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΥΡΑΤ
ΚΑΙ ΟΛΟΣ Ο ΘΙΑΣΟΣ

Εισιτήρια δι' ὅλας τὰς παραστάσεις τοῦ ἔργου προπωλονται εἰς τὰ ταμεία τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.
(Τηλέφ. 60-30)

Εφημερίδα "Μακεδονία", 1951

Η πραγματική όμως επαφή του **Θεάτρου Τέχνης** με τη Θεσσαλονίκη άρχισε το '57, το καλοκαίρι, όταν μεταφέραμε πάλι στο Βασιλικό Θέατρο τα σύγχρονα έργα του κυκλικού μας θεάτρου. Τότε θαρρώ πως άρχισε να δημιουργείται για πρώτη φορά στέρεος δεσμός με το κοινό της Θεσσαλονίκης.

Λίγο αργότερα το '58 μας παραχωρήθηκε από τον Δήμο της Θεσσαλονίκης ο χώρος στο πάρκο, για να λειτουργήσουμε το **Δημοτικό Θέατρο Κήπου**.

Τον χώρο τον διαμορφώσαμε με μεράκι και πάθος και έτσι αποκτήσαμε μια μόνιμη παθερινή στέγη για να χαρούμε με πολύ ενθουσιασμό μαζί με τους Θεσσαλονικείς έργα των **Λόρκα**, **Τσέχωφ**, **Πιραντέλο**, **Τ. Ουίλιαμς**, **Σαίξπηρ**, **Μπρεχτ**, **Ι. Καμπανέλη** κ.λπ. (...). Πόσες αγωνίες με το κεφάλι υψωμένο με φόβο στον ουρανό μη βρέξει, μην πιάσει ο Βαρδάρης και σηκώσει τα σκηνικά (...). Μια βραδιά παίζαμε στη σκηνή κάτω από τη βροχή και οι θεατές

παρακολουθούσαν ακίνητοι ως το τέλος....

Ευχαριστώ την Θεσσαλονίκη για το μεγάλο πλούτο που μας χάρισε ..."

Το απόσπασμα αυτό είναι αντιλημένο από κείμενο δημοσιευμένο στο περιοδικό "**Εντευκτήριο**" (αρ. 3, **Ιούνιος 1988**) όπου υπάρχει ένα θαυμάσιο αφιέρωμα για το **Θέατρο Τέχνης** στη Θεσσαλονίκη με την παραστασιογραφία του (21 σημαντικά έργα στα χρόνια 57-60, ανάμεσά τους και οι **περίφημες "Ορνίθες"** του Αριστοφάνη με την έξοχη μουσική του **Μάνου Χατζιδάκι**), με το χρονικό του, γραμμένο από τον **Νικηφόρο Παπανδρέου**, με το αναδημοσιευμένο από το περιοδικό "**Η Τέχνη στη Θεσσαλονίκη**" κείμενο του 1958 για το Δημοτικό θέατρο Πάρκου (που "**αγκαλιάζει με τα γύρω δέντρα, θεατή και σκηνική δράση και προσφέρεται για τη δημιουργία θεατρικής ατμόσφαιρας τόσο για τις μεγάλες σκηνές όσο και για τις τρυφερές...**)

ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΝΟΣ ΘΕΑΤΗ

Στη "μαρτυρία ενός θεατή" ο **Ν. Χουρμουζιάδης** "μιλάει" για ένα θεσσαλονικιώτικο κοινό "λίγο-πολύ υποψιασμένο και δεκτικό (...), καλλιεργήσιμο..." και θυμάται να παρακολουθεί τις παραστάσεις του **Κουν**, μήνα Αύγουστο:

"... μ' ένα τεράστιο φεγγάρι σκαλωμένο στα κλαδιά των δένδρων του Κήπου, δίχως σπαρακτικούς κραγμούς παγωνιών και εφιαλτικά μαρσαρίσματα αυτοκινήτων ή κακοφωνίες τζουκ-μποξ..."

Για την θεατρική ζωή της πόλης πριν το 1957 η αποτίμηση των ειδικών δεν είναι βέβαια θετική:

"... Η πόλη μας από θεατρική άποψη εμφανίζει την εικόνα μιας άγονης στέππας όπου κατά αραιά διαστήματα, χωρίς σύστημα ή ίχνος προγραμματισμού, στάθμευε για λίγο κάποιος θίασος ποιότητας, χωρίς να αφήνει πίσω του τίποτε άλλο παρά φευγαλέες εντυπώσεις: τη συγκίνηση μιας αξιόλογης παράστασης, την ερμηνεία ενός πρωταγωνιστή, το όνομα ενός γνωστού συγγραφέα..." (Ν. Χουρμουζιάδης)

"... Πρέπει να φανταστούμε λίγο τι θεατρική έρημος ήταν τότε η Θεσσαλονίκη (αν εξαιρέσουμε τα ευκαιριακά σχήματα μουσικού θεάτρου)

(...) Σχεδόν αποκλειστικά θεατρική τροφή των Θεσσαλονικέων ήταν οι παραστάσεις των αθηναϊκών θιάσων που την εποχή της Διεθνούς Εκθέσεως και του Πάσσα επισκέπονταν την πόλη. Μερικοί απ' αυτούς παρουσιάζουν αξιόλογες παραστάσεις, για πολλούς όμως θα'ταν σωστότερο να πούμε όχι ότι "επισκέπονταν" τη Θεσσαλονίκη, αλλά ότι ενέσκηπταν σ' αυτήν (...) Μέσα σ' αυτή την ξηρασία ο **Κάρολος Κουν** παρουσιάζει απνευστί 5 έργα! Πρόκειται για μια μικρή πολιτιστική επανάσταση..." (Νικηφόρος Παπανδρέου)

Η "**Μακεδονική Σκηνή**" του **Ιάκωβου Λεβισιάνου**. Το μουσικοθεατρικό συγκρότημα του **Γ' Σ.Σ.**

Μέσα σ' αυτήν την "έρμη χώρα" όμως

Βύρων Πάλλης, Μελίνα Μερκούρη, Άννα Συνοδινού (1953) "Η Δεύτερη Γυναίκα"

θα ξεφυτρώσουν και θ' ανθίσουν, τα θεατρικά σχήματα της πόλης:

Το "**Νέο Θέατρο Βορείου Ελλάδος**" του **Κώστα Ζαρούκα** που ξεκίνησε ως καλλιτεχνικό σωματείο με την πρωτοβουλία ανθρώπων της πόλης με σκοπό την "... ανάπτυξη, καλλιέργεια και προαγωγή της θεατρικής και χορογραφικής κινήσεως εις την **Βορείου Ελλάδα**" και την υπιπετή φιλοδοξία να ξαναδημιουργήσει το "**θέατρο που ανάπνεε στο κλίμα της μεγάλης ποίησης...**"

Το "**Θέατρον Θεσσαλονίκης**" (υπό την καλλιτεχνική διεύθυνση της **Άγγελικης Τριανταφυλλίδη**)

Το **Φοιτητικό Θέατρο** που γεννήθηκε ως ιδέα μαζί με τη "**Φοιτητική Εβδομάδα**" πρωτοεμφανίστηκε το 1959 (μαζί του ιδρύθηκε από το Ελληνικό Ίδρυμα Εξυπηρέτησης Πανεπιστημίου Θεατρική Σχολή) ανεβάζοντας Μολιέρο (σκηνοθεσία **Κανελλού Αποστόλου**) και του **Πλαύτου** τη "**Ρουλουάρια**" (σκηνοθεσία **Κυριαζή Χαρατσάρη**).

Υπάρχουν όμως και οι δημοσιογράφοι της εποχής που στηρίζουν με δημοσιεύματα και κριτικές τη θεατρική ανόρθωση της Θεσσαλονίκης. Ο **Νίκος Μπακόλας** είναι μια από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπτώσεις. Το 1958 στον συντάκτη της εφημερίδας "**Δράσις**" **Νίκο Μπακόλα** διατυπώνουν τις απόψεις τους για τα θεατρικά πράγματα της πόλης "**οι πνευματικοί μας άνθρωποι**":

ΑΠΟΨΕΙΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΩΝ

Πρύτανις **Ι. Κακριδής**: το Πανεπιστήμιο ελπίζει ότι η εδώ εγκατάσταση του εκλεκτού σκηνοθέτου και δασκάλου **Κ. Κουν** θα είχε ευεργετικά αποτελέσματα για την θεατρική ζωή της Θεσσαλονίκης ...".

Ο καθηγητής **Λίνος Πολίτης** που επισημαίνει ότι η Καλλιτεχνική Εταιρεία "**Τέχνη**" της οποίας είναι πρόεδρος, συμβάλλει στην πραγματοποίηση των ονείρων του θεατρόφιλου κοινού της Θεσσαλονίκης...

Ο Μανόλης Αναγνωστάκης:

"... Το **Θέατρο Τέχνης** δεν αποτελεί μόνο ένα σπάνιας ποιότητας πνευματικό γεγονός που αφορά έναν περιορισμένο κύκλο ανθρώπων, αλλά είναι υπόθεση ευρύτερης εκπολιτιστικής σημασίας για την διαμόρφωση ενός πνευματικού κλίματος στην πόλη.."

Και ο **Πάνος Θασίτης**:

"... Η παρουσία του **Θεάτρου Τέχνης** στη Θεσσαλονίκη είναι διπλά ευεργετική, όχι μόνο γιατί το κοινό θα 'χει τη χαρά να απολαύσει μερικές άρπιες παραστάσεις, αλλά γιατί έτσι μπορεί να τεθούν οι όροι για την εγρήγορση των δυνάμεων που θα δημιουργήσουν αυτοδύναμη θεατρική ζωή στη Θεσσαλονίκη που είναι ίσως η μόνη πόλη σ' όλο τον κόσμο που με το δικό της μέγεθος παραμένει ακόμη χωρίς θέατρο.."

Το 1958 το θέατρο στη Θεσσαλονίκη έχει περάσει και στα ερτζιανά. Διαβάζουμε στην εφημερίδα "**Δράσις**" της 4.8.1958:

".. Με τις ραδιοφωνικές θεατρικές εκπομπές του νέου σκηνοθέτη **Τάκη Κανελλόπουλου** είχαμε ασχοληθεί κι άλλη φορά. Προχθές μεταδόθηκε από τον Ραδιοφωνικό Σταθμό Θεσσαλονίκης διασκευή του "**Γυάλινου Κόσμου**" του **Τ. Ουίλιαμς**, η οποία επιβεβαίωσε την παλιά μας γνώμη ότι ο **κ. Τάκης Κανελλόπουλος** διαθέτει πλούσια προσόντα σκηνοθέτου που ασφαλώς δεν πρέπει να μείνουν ανεκμετάλλευτα. Σε μια πόλη όπου σπανίζουν οι αξίες στον τομέα του θεάτρου ένας άνθρωπος σαν το νέο σκηνοθέτη είναι πολυτιμότεος..."

Στη Θεσσαλονίκη λοιπόν τον Σεπτέμβριο του 1958 μπορούσες ν' ακούσεις ραδιοφωνικές θεατρικές εκπομπές ποιότητας και να δεις σ' ένα θεατρικό οργανισμό για τα σημερινά δεδομένα:

Τον "Πλούτο" του Αριστοφάνη από το Θέατρο Τέχνης του Κάρολου Κουν

Το "Νυφικό κρεβάτι" με τον Δ. Χορν και την Ε. Λαμπέτη

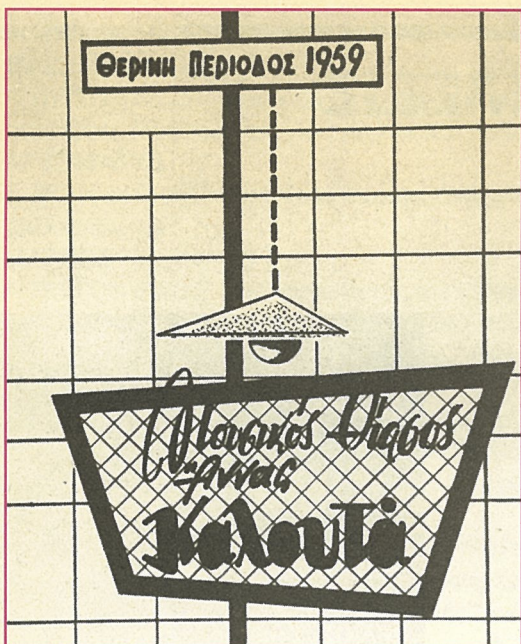
Τον Θίασο του Μ. Κατράκη

Τον Θίασο του Μ. Φωτόπουλου

Τη Βίλμα Κύρου στο Στρατιωτικό

Την Έλσα Βεργή στη "Θεοφανώ"

του Άγγελου Τερζάκη στη ... Ροτόντα

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΥΛΙΚΟ

Η θεατρική Θεσσαλονίκη στα χρόνια του '50 αναδύεται μέσα από :

- τις στήλες της θεατρικής κριτικής, τις φωτογραφίες και τα διαφημιστικά καρέ στις εφημερίδες της πόλης : "Μακεδονία", "Ελληνικός Βορράς", "Νέα Αλήθεια", "Δράσις" κ.λπ.
- τα πολυσέλιδα και αξιόλογα κείμενα που αφιερώνει στη θεατρική κίνηση της πόλης η "Τέχνη στη Θεσσαλονίκη", το μηνιαίο δελτίο της "Τέχνης"
- Τα "εφήμερα" αλλά τόσο πολύτιμα ντοκουμέντα: προγράμματα, φυλλάδια, εισιτήρια κ.λπ.
- τις μαρτυρίες των ηθοποιών όπως π.χ.
- της **Αλίκης Γεωργούλη** { "Από τον Λένιν στον Βερσάτσε", 1995 }

"... 1954.. Μας είχαν δώσει το κακό θέατρο του **Λευκού Πύργου**. Ένα παλιό χτίσμα, χωρίς θέρμανση και έξω χιονίζε ... Τελείωσε η παράσταση, κάτι αναιμικά χειροκροτήματα και άντε όλος ο θίασος για φαΐ... Στα "Γομάρια". Με πίστωση. Έτσι το έλεγαν το ταβερνάκι δίπλα στο θέατρο... Όταν έβγαινα στο έργο "Ρεβέκα" και έπαιζα την κακιά οικονομόμο, μπουμπουκάκι πράγμα. Είκοσι χρόνων, τι καρά άγρια ήταν αυτή που ένιωθα. Πενήντα ανθρώπους είχε η πλατεία. Οι 20 πλακώναν τις βρισιές. "Φίδι ... Έμπα μέσα... Στρίγκλα ...!"

Αν ήμασταν σε καλοκαιρινό θέτρο, είμαι βέβαιη πως θα μου πετούσαν πέτρες...

Στη Θεσσαλονίκη τον γνωρίζουν και τον αγαπούσαν τον **Μάνο Κατράκη**. Οσόσο το θέατρο ήταν άδειο. Ούτε ένας Θεσσαλονικιός δεν μπορούσε να φανταστεί την πίκρα του Μάνου, την πίκρα όλων μας για την αδιαφορία τους... Το πρωί αγωνία εκεί στο παγωμένο ταμείο του θεάτρου να περιμένουμε το κοινό μήπως και κόψει κανένα εισιτήριο να πληρώσουμε τα δωμάτια μας... πρόβες για τα επόμενα έργα... παραστάσεις με άδεια πλατεία..."

Της **Έλλης Λαμπέτη** { "Η Τελευταία παράσταση. Μια προσωπική αφήγηση" Φρ. Μπιούμπι, 1983 }

"... 1957... Πηγαίναμε -μετά την παράσταση- στον "Στρατή"... Φεύγαμε από το θέατρο (Παλλάς) κώρια ο καθένας με την παρέα του, περπατώντας κατά μήκος της παραλίας. Καθόμαστε να φάμε... που είναι ο Τάκης (Χορν); Άφαντος... Και ξαφνικά τον βλέπουμε, στην άλλη άκρη του εσπατορίου να τρώει και να χαριεντίζεται στο τραπέζι της Καλής Καλό, η οποία ήταν σε βεβαιώ μια κούκλα..."

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Πρός το Θεατρόφιλο κοινό.

Γεμάτη χαρά βρισκόμαι κοντά στο κοινό της νύμφης του Βορρά που μου δείχνει πάντα την αγάπη του.

Σας διαβεβαιώ όμως πως η αγάπη αυτή δεν είναι μονόπλευρος άλλ' άμοιβαία. Κι' έτσι άγκάλισα την ευκαιρία που μου παρουσιάστηκε από τον Θεατρικό Επιχειρηματία κ. Γ. Χατζόκου και νάμαι κοντά σας, για να περάσουμε μαζί ένα χαρούμενο, έστω και μικρό χρονικό διάστημα του χειμῶνος, μισά σε θερμό περιβάλλον χαρῆς, γέλιου κι' εὐθυμίας.

Φιλοδοξία μου είναι να σας προσφέρω μία πολιτισμένη κι' ελαφρά ψυχαγωγία με διαλεκτά έργα, με την προσεγμένη εργασία, και με την συμπαράσταση αξίαν συνεργατών, από της σκηνῆς του κομπού αυτού θεάτρου, που βρισκέσθε τώρα, ώστε ἡ ἐμφάνισίς μου να είναι ἀντάξια τῶν αὐστηρῶν προσδοκιῶν σας.

Νὰ εἰσθε βεβαίοντες ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσον καὶ οἱ συνεργᾶτες μου θὰ κάνουμε τὸ πᾶν, γιὰ νὰ πραγματοποιήσουμε ἄλ' αὐτά, μὲ τὴ δική σας δι' ἀκριβή βοήθεια, ἐὰ βεβαιώσετε στὴν ἔπιτυχία, καὶ θὰ περάσουμε ζήνιστα τὴς ἀνίερης νύχτης τοῦ χειμῶνα.

Ἔτσι ἐφύγοντας ἀπὸ τὴν ὀμορφὴ αὐτῆ πόλις σας ἐπιτίθω ὅτι ὁ ἀμοιρῶδ' ἀκόμα μὴ φορᾶ μὲ τὴν ἀγάπην κι' ἐκτίμησίν σας.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Θεσσαλονίκη, Ἰανουάριος 1960

ΣΑΝ ΕΠΕΦΤΕ Η ΑΥΛΑΙΑ

Και της **Σπεράντζας Βρανά** ("Τολμώ", 1981)

"... 1959... Κάναμε πρεμιέρα φανταστική, όλη η αφρόκρεμα της Θεσσαλονίκης. Τι ωραίο κοινό! Μεγάλη ρέντα ο θίασος... αφού θυμάμαι, εκείνον τον χειμώνα, βρε πικρόνια, βρε πικράβανε γύρω από το (Στρατιωτικό) θέατρο. Ο κόσμος ερχόταν σαν τρελός. Μεγάλη επιτυχία είχε η επιθεώρηση "Αναψε το τσιγάρο". Αφού όταν την κατεβάσαμε ο κόσμος ζητούσε να την ξαναπαίξουμε.(..) Στην τιμητική μου που είχε μεγάλη επιτυχία, την παράσταση παρουσίασε ο αγαπημένος μου κονφερασιέ της Θεσσαλονίκης, ο Άλκις Στέας..."

Τα βιώματα, τέλος, όλων μας όταν στα θέατρα της πόλης ανακαλύπταμε έναν άγνωστο θαυμαστό κόσμο: Η πλατεία, τα θεωρεία, η σκηνή, τα παρασκήνια, ο υποβολέας, οι μουσικοί που δημιουργούσαν το ηχώχρωμα της επιθεώρησης, ο προβολέας που έριχνε από μακριά κόκκινες, κίτρινες ή πράσινες ανταύγειες στη σκηνή, οι κοϋίντες, το διάλειμμα με τις γρανίτες, τα σκηνικά, τα έπιπλα, οι φορεσιές, τα μικρόφωνα κ.λπ. Ήταν και κάτι στιγμές μοναδικές όπως π.χ. αυτή με τον **Νίκο Σταυρίδη** και της **Ρένα Ντορ** να διακόπτουν την παράσταση στο "Μετροπόλ" για να αναγγείλουν στο κοινό ότι η χώρα μας κέρδισε την προσφυγή για το Κυπριακό στον Ο.Η.Ε....

Και ήταν τέλος η αυλαία που έπεφτε, όταν πλέον όλος ο θίασος είχε βγει επί σκηνής και ο κόσμος ήθελε κι' άλλο γέλιο, θέαμα και μουσική ...

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ που έστω και με παλινδρομήσεις στήριζε με το ζεστό και αυθεντικό χειροκροτήμα του την επιθεώρηση και την καλή πρόζα και πολύ αγάπησε και αγαπήθηκε από όλους τους καλλιτέχνες...

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ της θεατρικής Θεσσαλονίκης του '50 (οι ναοί -θέατρα, οι ηθοποιοί, οι σκηνοθέτες, οι θεατές) εκπέμπει ακόμη μια σαγήνη και αξίζει να διασωθεί στην κιβωτό της συλλογικής μνήμης και της "ψυχής" της πόλης ως σημαντικό ιστορικό αποθησαύρισμα του θεατρικού πολιτισμού της.

Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου τοῦ ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ τὸ ὅπως μετὰ τὴν τελείαν ἀνακαίνισίν του ἐγκαινιάζει σήμερα ὁ θίασος

ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

1950-1960 (Μια γεύση)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΘΕΑΤΡΑ :

1950

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Πλατή "Βασιλόπιττα"

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Πλατή, "Κάτω η τζαζ" με τον Ζαχαρία και την Χονδρήν

ΜΑΡΤΙΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Πλατή, "Ο γαμπρός είναι ανίκανος"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Πλατή, "Όλα τα καλά..."

ΜΑΪΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: "Όσα έφερε ο Βαρδάρης" με το θίασο Πλατή, ΙΛΙΟΝ: "Ελα στο θείο" με τον Αθηναϊκό Μουσικό Θίασο

ΙΟΥΝΙΟΣ

Θέατρο ΠΑΛΛΑΣ: "Η απαγωγή της Σμαράγδως" με το Θίασο Μ. Ιακωβίδη

Θέατρο ΕΣΠΕΡΟΣ: "Η πεταλούδα της νύχτας" (από το Θίασο Νταλμάς-Πλατή)

ΙΟΥΛΙΟΣ

Θέατρο ΕΣΠΕΡΟΣ: "Θέλω να χορεύω" (Θίασος Νταλμάς-Πλατή)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Θέατρο ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥΛΑΣ ΔΡΑΚΟΥ (Βασ. Γεωργίου πλησίον της Ηλεκτρικής Εταιρείας) "Η κυρία με τα χρυσά" ΕΣΠΕΡΟΣ: (Θίασος Νταλμάς-Πλατή) "Άλλος για την Κορέα"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Θέατρο ΤΟΥΛΑΣ ΔΡΑΚΟΥ: "Γκρεμισμένη φωλιά",

Θέατρο ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Νταλμάς-Πλατή, "Βίρα της Άγκυρας"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Θέατρο Τ. ΔΡΑΚΟΥ, "Το Στραβόξυλο", ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Νταλμάς-Πλατή, "Ξανθές, μελαχρινές", ΒΑΣΙΛΙΚΟ: Θίασος Άννας & Μαρίας Καλουτά, "Μ'αγαπά δε μ'αγαπά"

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Θέατρο Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Οικονόμου, "Τσιγγάνικο αίμα"

ΓΕΤΟΝΟΤΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Παρατείνεται η κυβέρνηση του Διομήδη. Υψηρεσιακή Θεοτοκία

ΜΑΡΤΙΟΣ: Εκλογές. Κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Ορκίζεται κυβέρνηση υπό τον Πλαστήρα

ΜΑΪΟΣ: Σταθεροποιείται η κυβέρνηση Πλαστήρα στην εξουσία

ΙΟΥΛΙΟΣ: Πόλεμος στην Κορέα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Παρατείνεται η κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου

ΑΠΤΗ 26 10ΟΥ 1950

12 Αποβ. ΜΑΪΟΥ 6.47 12 8.21 10ΟΥ Μοναχ. 7.15 7.40. 10.00. 66

Τελεγραφοειν: ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗ 33

ΗΜΕΡΑΣ

Ημερίς ή Μισολή-μας την περσίδα, εαυτών ανών και πτωχών του Χριστού, ως του Μαζιμανού το 250, πωληθείς η δέματα εις την αν. δε ανών εις 6 μεν Μαζιμανίς 6 δε Βαφάρης, φιλίας έστρατος παύει το στίβη προ-κει συνηγορηθούν 5 περσίδων μιλίην

Νέστορ καλοίμε-Δημητρίου, φρού-λακων και έλπί-επιστρέψαν εις τή-δύναμις εις μοναχ-τρού εκμε το ση-ελας "Ο Θείος ρίου" βρεθεί με-των φερόμεν πα-καύτη δικ μεγαύ-την άρκην άπ-την άρκην άπ-η άρκαρη αν-η άρκαρη αν-άβ "Άγιον Δημ-εις την φυλακήν

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, 16/10/1950

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΟΥ «ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ»

μεγαλοεπιτυχία έτελέσθησαν χτες έβραυ τα εγκαινία του νέου θεάτρου του Σπιτιού του Στρατιώτη της οφραής Θεσσαλονίκης, το οποίο αποτελεί ένα πραγματικά πολιτισμικό κέντρο. Ο φη-ρικός διακοσμος, ο έπιπλος φωτισμός και τα αναπτυχτικά του καθίσματα απέ-τέλεσαν την στόκον γενικού θουμασμού. Το κλειστό πρόγραμμα το οποίο περι-λάει, στέλγει καλά της δραματικής σχολ-ής του Δελφίνου, τραγούδια με της χρυ-σοβία της Έργατικής Έστιας, χορού από κορμπία του Λυκείου των Έλλη-νων με γροθιακή στέλας, το χωρικό Νύμφη Ζώνη — Κοστρινό, της θούλας Άννα και Μάρια Καλουτά εις ένα αση-νιτό σκηνή, και τραγούδια ένα άσπεί-τανο τραγούδι από τον κ. Μανιάτσος και πρόσλην κινηματογραφικής ταινίας, άπε-βλή έπιτυχίας και κατεχτηνοροπή. Με-την άν από του έπιπλου "Απαμει-βώλις άγασσας", ά διοικητής Γ. Σ. Σ. στρατιώτη Γεωργίου έδω άφαις άφαις έίσεσαν την χράν του άτι έ-πραγματοποίησιν ένας θερμός πάθος του Γ. Σ. να δώσ ει ένα εύχριστο πέν-ταγων φαχαντίσιν

σφραγιστή και έλλανο πολιταν. Τον λόγον του κ. Γεωργίου έπικολούθη-σεν ή εκτέλεσις του προγράμματος.

Παρίστασιν ά ΥΒΕ κ. Ίωαννίδης, ά άσπυρογός κ. Τριτόνλου, ά διοικητής Γ. Σ. Σ. στρατιώτης και ή κ. Γεωργίου-λου, ά γεν. γραμματέας Γ. Δ. Β. Η. και ή κ. Παπαλαίος, ά υποστράτης κ. Άδων-σάδης — Νάδης, ά θύμαρος κ. Μου-σας, ά υποστράτης και ή κ. Βοσιλά, ά τοξίχαρος και ή κ. Γερογιάννη, ά δι-οικητής των ΣΕΚ και ή κ. Οικονόμου, ά υποστράτης, ή κ. και ή δε Σφέ-τρου, ά διοικητής Β. Αίγαιου και ή κ. Οικονόμου, ά γεν. πρόξενος της Άμερικανής κ. Άρτις, ά γεν. πρόξενος της Άγγλικής Άιταλίας και ή κ. Σενιόβη, ά γεν. πρό-ξενος της Τουρκίας κ. Έστιν, ά πρό-ξενος της Έλβετίας κ. Μισοιά, ά πρό-ξενος της Νορβηγίας και ή κ. Ροζή, ά άσπυρογός της Βελγίου κ. Αντιόχου, ά άσπυρογός της Ιταλίας και ή κ. Νικ-τιό ά άσπυρογός της Γαλλίας και ή κ. Μιραντί, ά πρόξενος της Φιλανδίας κ. Τσίσιος, ά πρόξενος της Ολλανδίας κ. Νάλλιος, ά κ. και ή κ. Π. Λεβή, ά

κοσμητής και ή κ. Παναγιωταλάου, ά καθηγητής και ή κ. Σιγάλο, ά κ. και ή δες Τριτόνλου, ά Ιατρός και ή κ. Τριτό-νλου, ά κ. και ή κ. Γλαυδά, ά κ. Σιούρα, ή κ. Κουσκουλίνα ά άσπυρογός και ή κ. Σανθουλάου, ά πρόξενος της Σουηδίας κ. Ζάνιας, ή κ. Πατρου, ή κ. Μαρίας Μουρή, ά τοξίχαρος και ή κ. Άν-τιόχου, ά υποστράτης κ. Παπαλαίος, ά δες Σερβοβίτου, ά κ. και ή κ. Κόμτσον, ά καθηγητής του πανεπιστη-μίου Παρισίων και ή κ. Άσπυρογός, ά δες Ο. Κωνσταντινίδου, ά δες Κανάλ, ά καθηγητής του πανεπιστημίου κ. κ. Σίμπας και Σπυριδίου, ά γεν. έπιθω-ρητής Μ. έκπαίδευσης και ή κ. Μουσα-ρίδου ά κ. Χατζεκούριου, ά γεν. έπιθ-ξενος γλωσσών κ. Παπαγιάννη, ή κ. Πι-τρού, ή κ. Μουσαλάτη ή κ. Μουσαλάου, ά κ. Γκιέ του ΟΗΕ ά δες Έλενη Ντανο-κίτης, ά πρόξενος του Ε. Σ. κ. Βιζου-κίης, ά Ιατρός και ή κ. Κουκίδου, ά κ. και ή κ. Μισολογιάννη, ά διοικητής του κρατικού άδίου κ. Καζαντζής ά κ. και ή κ. Χατζεκούριου κ. ά.

Η ΚΟΣΜΗΤΗ

ΤΟ ΔΓ ΠΡ

150 Έξοσι της π... και η... Άντρον... τερπ... της ά... το Έλλη... πάλιν... Σπυ... Έν άνο... νέων Γ... Ο και... άντιπρο... σεις. Πα... του Έλλη... έπαρσών... Είσι αν... ρον τού... των ήρω... μισος του... συμμαχ... Έλπίδ... κατά του... ταύται... εν αιτι... προς αυ... λιούρα... κατοικία... λεία από... αύτης κα... Τά έπ... τάξισα ά... γαστή δι... νεπολί... τισσώων.

Η Μάρικα Κοτοπούλη σε σκίτσο της εποχής

ΤΟ ΡΑ

1951

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Οικονόμου, "Το κρυφό ρομάντζο" του Σακελλάριου, "Ο Ποπολάρος" του Γρηγόρη Ξενόπουλου από το θίασο της Ελευθέρας Σκηνής

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Ελευθέρας Σκηνής, "Νυμφίος ανύμφευτος" του Κάλντεμπουργκ

ΜΑΡΤΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: συνεχίζει τις παραστάσεις του ο Θίασος της Ελευθέρας Σκηνής με το ίδιο έργο "Νυμφίος Ανύμφευτος", ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: "Με μισεί η μητέρα μου", "ΙΛΙΟΝ": θίασος Ελευθέρας Σκηνής, "Νυμφίος ανύμφευτος"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Λεμού "Νυφιάτικο τραγούδι" και από τις 2 του μήνα "Απρόσκλητος μουσαφίρης", ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ Θίασος Κατερίνας "Χρυσή μου Ρουθ", ΙΛΙΟΝ: Θίασος Ελευθέρας Σκηνής: "Ξεφορτώθηκα τον πεθερό μου"

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Ελληνικό Χορόδραμα Ραλούς Μάνου - Αγγέλου Γριμάνη) "Εξι λαϊκές ζωγραφιές" και " Το καταραμένο φίδι", ΛΕΥΚΟΥ ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Χριστοφορίδου-Λάμπρου "Ο κύριος υποψήφιος", ΙΛΙΟΝ: Θίασος Δελουδή-Ξυνού "Φουσκοθαλασιές" του Δημήτρη Μπόγγρη

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Λογοθετίδη: "Ταξίδι μετ' εμποδίων" του Μακ Ραίη, ΔΡΑΚΟΥ: Θίασος Τούλας Δράκου: "Πάρτυ στην έκθεση", ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Μπέμπα Δόξα-Σοφία Βερώνη "Γαλάζια κύμματα"

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Κώστα Μουσουρή, "Πεγκ, καρδούλα μου" με την Έλλη Λαμπέτη, ΔΡΑΚΟΥ: Θίασος Τούλας Δράκου, "Πώς περνούν οι παντρεμένοι", κωμωδία

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΔΡΑΚΟΥ: Θίασος Τούλας Δράκου, "Πάμε τσάρκα με τη σούστα", ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Κοκκίνη, "Να τι θέλει η Μακεδονία" επιθεώρηση, ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Δόξα-Πατρικίου-Βερώνη, "Ο τρίτος άνθρωπος κι εμείς" επιθεώρηση

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη, "Η Άννα των 1000 ημερών" του Άντερσον, ΔΡΑΚΟΥ: Θίασος Λεμού, "Δεσποινίς 39 ετών" Σακελλάριου-Πυθαγόρα, ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Κοκκίνη, "Τα βάσανα του Πυθαγόρα", ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Δόξα-Πατρικίου-Βερώνη "Τα κορίτσια εκμοντερνίζονται"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

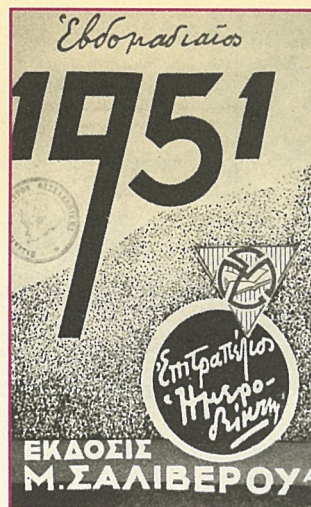
ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Εθνικού Θεάτρου "Βρυκόλακες" του Ίψεν με τους: Μινωπή, Παξινού, Νέζερ, Χατζηαργύρη, ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Δόξα-Πατρικίου "Η πρώτη αγάπη" του Χατζηποστόλου, ΟΡΦΕΥΣ: Θίασος Λεμού "Ο έρωσ θέλει ξύλο" Κωμωδία του Καγιά, ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Ποικιλίων Μπαλέτα κλπ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Μουσικός Θίασος Ρωμαίος και Ιουλιέττα

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ Θίασος Πλατή "Πολιτικά Σκάνδαλα"

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Ο πρωθυπουργός Σοφ. Βενιζέλος στη Θεσσαλονίκη σιδηροδρομικώς

ΜΑΡΤΙΟΣ: Ρευστή κυβερνητική κατάσταση

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Δημοπικές εκλογές

ΜΑΪΟΣ: Παραδίδεται στο πανεπιστήμιο από τους ΑΧΕΠΑ το ομώνυμο νοσοκομείο

ΙΟΥΝΙΟΣ: Καταστέλλεται προσπάθεια για έκρηξη κινήματος

ΙΟΥΛΙΟΣ: Παραιτείται η κυβέρνηση

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Προκηρύσσονται εκλογές για το Σεπτέμβριο

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Εκλογές. Κυβέρνηση Πλαστήρα

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Σχηματίζεται διμερής κυβέρνηση υπό τους Πλαστήρα και Βενιζέλο

ΓΙΑΤΙ ΧΤΙΣΤΗΚΕ "ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥΛΑΣ ΔΡΑΚΟΥ,,";

Οι Καλλιτέχνες και ιδιαίτερα οι ήθοιοι είναι σαν τὰ πουλιά. Σήμερα εδώ, αύριο αλλού και όνειροπαρμένοι όπως είναι βλέπουν μπροστά, στο μέλλον, χωρίς βέβαια νά ξεχνοῦν και τὸ παρελθόν.

Παρελθόν και μέλλον είναι ὁ ἄγνωστος θεατής, αὐτός ὁ μέγας κριτής πού ἀνεβάζει ψηλά ἢ κατεβάζει ἕναν καλλιτέχνη.

Τὸ κοινὸ τῆς Θεσσαλονίκης πάντα, ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, ἀγάπησε κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση και ιδιαίτερα θεατρικὴ. Ἐμπρακτος ἀπόδειξις εἶναι τὸ ὅτι κατὰ τὰς ἐπισημοὺς στατιστικὰς τῶν Ὑπουργείων Παιδείας και Ἔργασίας οἱ περισσότεροι ἐν ἀναλογία μετὰ τὴς ἄλλης Ἑλληνικῆς πόλεως μὴδὲ τῆς Ἀθήνας ἐξαιρουμένης Ἑλληνες ἠθοιοὶ, τραγουδισταί, κλπ. ἔχουν γεννηθῆ στὴ Θεσσαλονικὴ ἢ ἔχουν μεγαλώσει σ' αὐτή.

Ἴσως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ γίνεται γιὰ πρώτη φορά γνωστὸ ἐπειδὴ ἡ Ἀθήνα μετὰ τὴν ποιοὺ ἔντονη ζωὴ τῆς νὰ τοὺς τράβηξε ἐκεῖ μὰ, πάντα ἢ ψυχὴ τοὺς και ἢ σκέψη τοὺς φτερουγίζει ἐδῶ στοὺς βορρᾶ.

Πῶς ὁμως νὰ ἔρθουν; Μὲ ποιὸν θίασο; Και πότερο δὲ ποιὸ θέατρο;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα πρόβαλε πάντα.

Ποιὸς ἐπιχειρηματίας θὰ «αὐτοκτονοῦσε» κάνοντας θεατρικὴ ἐπιχειρήσιον και παρουσάζοντας ἕνα ἄριστο Συγκρότημα ὅταν θὰ ἀντιμετώπιζε τὸ Κράτος μετὰ τὴ συντριπτικὴ φορολογία τῶν 43 ὀλο ἐπὶ τῶν ἀκαθάριστων εισπράξεων;

Ἐπρεπε νὰ βρεθῆ ἕνας ἄνθρωπος μετὰ ἀπ' τὰ «σπλάχνα» τοῦ θεάτρου και ν' ἀποφασίση ἀγωνώνοντας τὰ κέρδη τοῦ ἐπιχειρηματίου και τοῦ θεατρῶνου και ἀρκούμενος στὴν ἀμοιβὴ τοῦ ἠθοιοῦ.

Αὐτός ὁ ἄνθρωπος — καλλιτέχνης εἶναι ἡ **ΤΟΥΛΑ ΔΡΑΚΟΥ** κι' ὁ ἄξιος συμπαρστάτης τῆς ὁ **ΘΟΔΩΡΟΣ ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ** πού δίνουν σήμερα στοὺς εὐγενικό κοινὸ τῆς Θεσσαλονίκης ἕνα πολιτισμὸν **θέαμα** στοὺς **«Θέατρο ΤΟΥΛΑΣ ΔΡΑΚΟΥ»**.

Κ.Ι.Π.ς

1952

Σταματάει "Τ. ΔΡΑΚΟΥ"

Σταματάει "ΙΛΙΟΝ", γίνεται σινεμά

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Πλατή "Όλα για τη Σαλονίκη" επιθεώρηση

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Νταντζέλη-Ράλλη "Ο Βαφτιστικός" του Σακελλαρίδη

ΜΑΡΤΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Χατζηχρήστου-Νικολαΐδη "Απ' τα καρφιά"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Σταρένιου "Παραστρατήματα του Αργυρόπουλου ,

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μανωλίδου-Αρώνη "Το έγκλημα εκείνης της νύχτας"

ΜΑΪΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μανωλίδου-Αρώνη "Το κουρέλι"

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μανωλίδου-Αρώνη "Υπόθεσις διαζυγίου", ΜΕΤΡΟΠΟΛ:

Θίασος Καλουτά-Σταυρίδη "Σταρ Ελλάς"

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Μαρίκας Κοτοπούλη "Απόψε στη Σαμαρκάνδη" του Ζαν Ντεβάλ με τη Μελίνα Μερκούρη και

το Δ. Μυράτ, ΕΣΠΕΡΟΣ: Βερώνη και Σία "Απόψε που υπάρχουν τα τάληρα", ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Καλουτά-Νίκου

Σταυρίδη "Η Αθήνα ξενυχτάει"

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Βερώνη-Μαυρέα-Μαυροπούλου "Τρέλες του Βαρδάρη", ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Καλουτά - Σταυρίδη "Οι τρεις μπαμπάδες"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ "Οι Απάκηδες των Αθηνών" με το Θίασο Βερώνη και Σία , ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Καλουτά-Σταυρίδη "Η γυναίκα του δρόμου"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Αδελφών Καλουτά - Σταυρίδη "Φθινοπωρινές τρέλες" , ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μανωλίδου-Αρώνη "Σονάτα Κρότζερ"

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μ. Φωτόπουλου, "Ουδέν αξιοσημείωτον", "Καραντίνα του έρωτα"

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Χριστοφορίδου "Σα θέλει η νύφη και ο γαμπρός"

Απόδειξη παραλαβής
Ο υπεργραμμένος Τζορτζος Λαμπρός
Αρ. Φωτοαπόδειξης 33 θύρας, υπεργραμμένος
αίτησε από την ΕΡΤ να του δώσει διαβατή-
ριο για να πάει στην Αθήνα να δει τον
Θίασο Λαμπρού Κωνσταντάρη
(Πικροπόλι-1884) μετά με τον οποίο
είχαν από κοινή τους θέληση γίνει
μετά την υπεργραμμίση και διαβάν ο ίδιος
Τζορτζος στις 29 Νοεμβρίου ε.ε. απομακρύν-
ει τα αρχεία του.
Διευθ. Δραστήριου Ε.Ε. Π. Αθηνών Νίκου
Τσαλαφουράκη από τον οποίο έγινε
η παραλαβή, και διαγραφείν την
υπογραφήν του από τα αρχεία του
Ε.Ε. Π. Αθηνών με την αίτηση και στην
Αθήνα στις 29 Νοεμβρίου 1953
Ο υπεργραμμένος

Απόδειξη παραλαβής χρυσαφικού
που κάθηκε στο "Βασιλικό Θέατρο"

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ:

Αμνηστεύονται
οι συνωμότες
του ΙΔΕΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Δι-

μερείς ελληνο-
τουρκικές συ-
νομιλίες στη

Θεσσαλονίκη

ΙΟΥΛΙΟΣ: Ανα-

κίνηση του κυ-
πριακού ζητή-
ματος

Ολυμπιακό στο

Ελσίνκι

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ:

Συμπλοκές στη
βουλή

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ:

Προεκλογική
και πάλι περιο-
δος

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ:

Βγαίνει ο Πα-
πάγος με ισχυ-
ρή πλειοψηφία

"Μακεδονία", 22/3/1959

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΛΕΦ. 73.030

ΘΙΑΣΟΣ ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ

"Έναρξίς την Τρίτην. ΑΠΟΓΕΥΜΑ 6.30. ΒΡΑΔΥΝΗ 9.30.

Ο ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ

Την παράστασιν θα προλογίσῃ ὁ συγγραφεὺς **ΣΤΕΦ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ**
Σημ.: Εισιτήρια 5' εἰναι τῆν 155ομμάδα προπωλοῦνται ἐν τῶν τομῶν τοῦ θεάτρον

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ «ΜΕΤΡΟΠΟΛ»

Η Καλή Καλό πρωταγωνίστρια
του θιάσου Σταυρίδη
"Ελληνικός Βορράς" (23/6/1953)

ΜΑΡΤΙΟΣ: Πέ-

θανε ο Στάλιν

ΜΑΪΟΣ: Ο τι-

μάριθμος στα
ύψη. Δια δυο
οκάδες άρτου
θα πρέπει να

διαθέτουν έν-
δεκα και πλέον
χιλιάδες δραχ-

μάς ημερησίως
ήτοι το 1/3 του
ημερομισθίου

των

ΙΟΥΝΙΟΣ: Οι
εργαζόμενοι εκ-
δηλώνουν την

αγανάκτηση για
την αντιλαϊκή
πολιτική της κυ-
βέρνησης

ΙΟΥΛΙΟΣ:

Απεργούν στην
Αθήνα οι υπάλ-
ληλοι. Γενική
κατακραυγή για
την κατάργηση

1953

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Κούλας Νικολαΐδου "Να τι θα πει Αθήνα"

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Κούλας Νικολαΐδου) "Αθήνα Χόλγουντ"

ΜΑΡΤΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Γαβριηλίδη-Δημητρίου "Ανοιξιάτικες τρέλες"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Κατερίνας "Γάμος με δοκιμή"

ΜΑΪΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίασος Κατερίνας "Όταν η γυναίκα θέλει" ,

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Σοφία Βέμπο "Συναγερμός στη ... Βέμπο"

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Εθνικού "Ηλέκτρα" με την Παξινού

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Κοτοπούλη, "Η δεσποινίς γυναίκα μου" με τον Μυράτ

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Μουσούρη "Η Φάνυ τα κατάφερε"

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Λεμού "Ο μπαμπάς εκπαιδεύεται" του Σπ. Μελά

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Καλουτά "Πουλιά στον αέρα"

ΟΛΥΜΠΙΟΝ: Μακεδονική Σκηνή "Φουσκοθαλασσιές" του Μπόγρη

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίασος Λεμού "Ένας απρόσκλητος μουσαφίρης"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Καλουτά - Σταυρίδη "Απόψε κάνεις μπαμ"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: θίασος Λεμού, "Τα αρραβωνιάσματα"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: θίασος Στολίγκα-Σταυρίδη, "Σκάνδαλα γυναικών"

ΠΑΛΛΑΣ: θίασος Λαμπέτη, Παπά, Χορν " Η βαθιά γαλάζια θάλασσα"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Λεμού, "Μια κυρία ατυχίσασα"
ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Στολίγκα, Καλό-Μανιατάκη, "Χαρούμενες ώρες"
ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Λαμπέτη-Παπά-Χορν, "Αγαπούλα", Ρομάντζο

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Διαμαντοπούλου, σκηνοθεσία Κ. Κουν, "Ένας ήρωας με παντούφλες"

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: ίδιος Θίαςος και σκηνοθέτης - "Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν" της Μπέτυ Σμιθ.

1954

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Μάνου Κατράκη, "Ο άνθρωπος του διαβόλου".

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Μάνου Κατράκη, "Ρεβέκα".

ΜΑΡΤΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Ιατρίδη, Λουκά, Διανέλου, "Δολάρια στο δρόμο"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Κατερίνας, "Η δεύτερη γυναίκα"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Λογοθετίδη, "Δελησαύρου και Υιός" του Σακελλάριου

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Κατερίνας, "Μαθήματα ηθικής"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Λογοθετίδη, "Δελησαύρου και Υιός"

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Λογοθετίδη, "Ένα βότσαλο στη λίμνη" του Σακελλάριου

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Πλατή, "Τρόλειϋ μπας" των Τραϊφόρου-Γιαννακόπουλου

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Κατράκη, "Ο έμπορος της Βενετίας", Σαίξπηρ

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Κατράκη, "Ο έβδομος ουρανός" του Στρογκ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Πλατή, "Άρχισαν τα όργανα"

ΣΠΙΤΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ: Θίαςος Γ. Σ. Σ., "Κορίτσια της παντρειάς" του Σακελλάριου

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Μάνου Κατράκη, "Το κορίτσι με το κορδελάκι" του Ν. Περγιάλη

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Πλατή, "Όλα ρόδινα και ωραία"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: (Μάνου Κατράκη) "Ατμόπλοιο Γζόαν Ντάνβερς"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: (Πλατή) "Μπλε τριαντάφυλλα"

ΠΑΛΛΑΣ: (Λαμπέτη - Παπά - Χορν) "Γαλάζιο φεγγάρι"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Γέλιο χωρίς ... δελτίο"

1955

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Γ. Ολυμπίου, "Νύχτα χωρίς ξημέρωμα"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Καζαμιάς του '55"

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Γ. Ολυμπίου, "Τυφλή αγάπη"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Επιθεώρηση "Ίπάμενος δίσκος"

ΜΑΡΤΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Γ. Ολυμπίου, "Η Γκόλφω"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Άγιος γλεντζές"

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Χορν "Πεγκ, καρδούλα μου"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Λαμπέτη-Χορν-Παπά, "Κουρέλι"

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Γ. Ολυμπίου, "Καινούριοι δρόμοι"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Ο φαταούλας"

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Μπαλέτα της Γιουγκοσλαβίας, "Κοπέλια"

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: "Το κορίτσι θέλει θάλασσα", βαριετέ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Φωτόπουλου - Ηλιόπουλου, "Άλλόκοτα κορίτσια" του Σακελλάριου

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Κατερίνας, "Κολιτσίδα"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Ρένας Ντορ - Λειβαδίτη, "Πάμε για την Κύπρο"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Κοτοπούλη, "Ντάμα σπαθί"

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Καρούσου "Ο Σαμψών" του Μερνστάιν

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Ρένας Ντορ - Λειβαδίτη "Ομόνοια Πλας"

ΘΕΑΤΡΟΝ Γ. Σ. Σ.

ΤΗΛΕΦ. 80-826

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΤΖΗΚΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

ΑΝΝΑΣ ΚΑΛΟΥΤΑ

ΘΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1950

Η ΥΠΕΡΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
"ΜΥΣΤΗΡΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,,

Καλλιτεχνική Διεύθυνσις: **ΑΝΝΑΣ ΚΑΛΟΥΤΑ**

Χορηγοί: Σ. Σπηλιώτης: **ΑΝΝΑΣ ΚΑΛΟΥΤΑ**

Διευθ. Ορχήστρας: **Μ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ**
Σκηνογράφος: **Γ. ΦΙΛΙΠΠΟΣ**
Υποβιβαστής: **Δ. ΒΕΡΜΑΤΟΣ**
Α': **Μ. ΣΠΑΘΗΣ**
Α'': **Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ**
Βιολές: **Μ. ΚΑΖΙΜΙΡ**

της ελευθεροτυπίας

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Πεθαίνει ο Πλαστήρας

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Σημαντικό γεγονός η Διεθνής Έκθεση που παρουσιάζει ιδιαίτερη κινητικότητα

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Αναπληρωματικές εκλογές στη Θεσσαλονίκη

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Ψύχος ισχυρό παραλύει την Ευρώπη

ΜΑΡΤΙΟΣ: Διαδηλώσεις σπουδαστών μετ' επεισοδίων, υπέρ της ενώσεως της Κύπρου

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Ευρύς ανασχηματισμός της κυβέρνησης λόγω παραίτησης του Μαρκεζίνη

ΜΑΪΟΣ: Πολύνεκρος σεισμός στη Θεσσαλία

ΙΟΥΝΙΟΣ: Ο Τίτο στη Θεσσαλονίκη

ΙΟΥΛΙΟΣ: Δριμύτατον ψύχος ενέσκηψεν εις όλη την Αγγλίαν

"Παλτά - γούνες και θερμάστρες ανεκλήθησαν εις ενέργειαν"

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Συλλαλητήριο εναντίον της ΔΕΗ

"Καλείται η ΔΕΗ να μας απαντήσει: Διατί πωλεί το ρεύμα εις τιμήν τετραπλάσιαν των Αθηνών"

3 κιλοβάτ 21.000 δρχ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Το Κυπριακό συζητείται στην σύνοδο του ΟΗΕ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Περιοδεία του κ. Παπανδρέου στη Β. Ελλάδα

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Δημοτικές εκλογές

ΘΙΑΣΟΣ
ΚΑΛΗΣ ΚΑΛΟ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ

ΤΗΛ. 80726

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1957-1958

Καλ. Διεύθυνσις: **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΧΡΥΣΟΧΟΣ**

Η ΥΠΕΡΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΑΡΥΦΑΛΟ ΣΤ' ΑΥΤΙ

ΤΟΝ

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ν. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ - Κ. ΝΙΚΟΛΑΤΗ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΥΑΓ. ΑΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σκηνοθεσία - Χορηγοί: **ΚΑΛΗΣ ΚΑΛΟ**

Σκηνογραφία: **ΦΗΝΑΙΟ**

Διευθ. Σκηψή: **Μ. ΦΡΑΝΤΖΗΣ**

Υποβιβαστής: **ΤΑΣΙΑ ΚΑΛΦΑ**

Α': **Μιχαηλίδης ΠΑΝ. ΚΙΟΥΡΤΗΣ**

Α'': **Ηλεκτρολόγος Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ**

Β': **Ηλεκτρολόγος Β. ΠΑΧΗΣ**

Διευθυντής Ορχήστρας

ΕΥΑΓ. ΑΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Πλημμύρισε ο Αξιός ενώ στις Σέρρες σημειώνονται πρωτοφανείς ζημιές

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Έντονες αντιδράσεις από την κατάργηση των τραμ.

ΜΑΡΤΙΟΣ: Επικίνδυνο θανατηφόρο φάρμακο διακινεί κομπογιαννίτης γιατρός σαν θαυματουργό κατά του καρκίνου

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Επεκτείνεται το κίνημα Κυπρίων πατριωτών με ογκώδεις διαδηλώσεις

ΜΑΪΟΣ: Όψη Πομπηίας παρουσιάζει ο Βόλος ύστερα από φοβερή σεισμική δόνηση

ΙΟΥΝΙΟΣ: Νέες εκρήξεις συγκλόνησαν την Κύπρο εναντίον των Άγγλων

ΙΟΥΛΙΟΣ: Ένα τεκμηριωμένο πρωτοσέλλιδο άρθρο με τίτλο "Η απάτη της αποκέντρωσης"

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Τοποθετούνται στους δρόμους της πόλης τα πρώτα φωσφορίζοντα σήματα προς διευκόλυνση της κυκλοφορίας - σκάνδαλο Ζήμενς δημιουργεί πολιτική

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Πλατή "Σχολή σουροκλεμέ"

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Καρούσου "Σκάνδαλο στο γυμνάσιο θηλέων"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Ντορ-Λειβαδίτη "Κρουαζιέρα" επιθεώρηση

ΣΤΑΔΙΟ Χ.Α.Ν. Λαϊκό Θέατρο Αρχαίου Δράματος Μουσούρη - Κρινιώ Παππά "Αντιγόνη"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: "Αι δύο Ορφαναί"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίαςος Ρένας Ντορ - Λειβαδίτη "Ταξιδάκι στο Θερμαϊκό" επιθεώρηση

Χ.Α.Ν. : Θίαςος Μουσούρη - Παππά "Η Ερωφίλη"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Ρένας Ντορ - Λειβαδίτη, "Το κορίτσι του ασανέρ"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική διεύθυνση Πλατή, "Ερωτικό κυνήγι"

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Τάσου Κονταξή, "Αυτός είμαι"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική Διεύθυνση Πλατή, "Υπνοβάτης"

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Τάσου Κονταξή, "Μην τα βάζετε με τις γυναίκες", κωμωδία των Ενσέρ και Βέμπερ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική Διεύθυνση Πλατή, "Γαλάζιες τουλίπες".

1956

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Κονταξή, "Ερωσ και λεβεντιά", κωμειδύλλιον του Κοσματόπουλου.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική Διεύθυνση Πλατή, "Χριστουγεννιάτικες Νύχτες"

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Κονταξή, "Θανασάκης ο πολιτευόμενος" των Σακελλάριου - Γιαννακόπουλου

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική Διεύθυνση Πλατή, "Παντρεύω τη γυναίκα μου"

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Κατερίνας, "Το πρώτο ψέμα", κωμωδία του Γ. Ρούσσου

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική Διεύθυνση Πλατή, "Γαμπρός εν όψει"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Κατερίνας, "Η όγδοη γυναίκα" του Σαβουάρ

Λ. ΠΥΡΓΟΥ: Θίαςος Μάνου Κατράκη, "Ο μονοσάνδαλος", κωμωδία

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίαςος Μάνου Κατράκη, "Το τέλος του ταξιδιού"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Ηλιόπουλου-Φωτόπουλου, "Στραβοτιμονιές" του Φωτιάδη

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Σοβιετικά μπαλέτα, "Μπεριόσκα"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Μουσική θεατρική εταιρεία, "Λόρδοι, λόρδα και δολάρια", επιθεώρηση

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Φωτόπουλου-Ηλιόπουλου, "Γάντι και σαρδέλα", του Τσιφόρου

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Βίλμας Κύρου, "Νυκτερινή επίσκεψις", κωμωδία

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Μουσική Θεατρική Εταιρεία, "Καλησπέρα χαρά", επιθεώρηση

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Βίλμας Κύρου, "Οι μαϊτρέσες του μπαμπά" του Ζακ Ντυβάλ.

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Μουσική Θεατρική Εταιρεία, "Χωρίς λεφτά" των Σακελλάριου- Γιαννακόπουλου

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Το Βαριετέ της Μόσχα

ΕΣΠΕΡΟΣ: Θίαςος Βίλμας Κύρου, "Ο υπερφυσικός μπεμπές", φάρσα

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Μουσική Θεατρική Εταιρεία, "Όλα σπάσα", επιθεώρηση

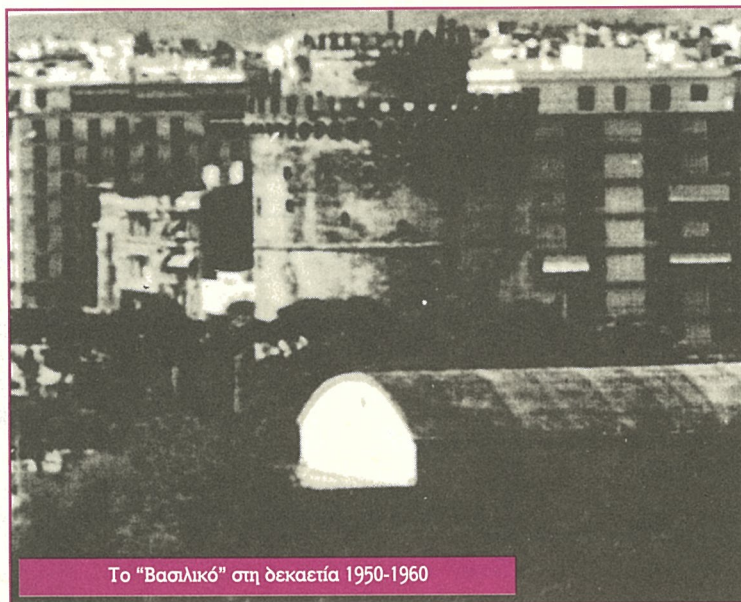
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίαςος Αλέκου Αλεξανδράκη, "Πικ-νικ" του Ουίλιαμ Ιγκ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Εθνική Λυρική Σκηνή, "Λουκία"

Παραμένει ανοιχτό μόνο το Στρατιωτικό κατά το Δεκέμβριο.

Το "Βασιλικό" στη δεκαετία 1950-1960

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΣΠΕΡΟΣ
 ΤΗΛ. 2076
 ΘΙΑΣΟΣ
 ΓΙΩΡΓΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ
 ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΘΕΡΙΝΗ 1955

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΙ
Γ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ
 ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑΙ
 Ι. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ
 ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ
Ε. ΖΑΜΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΚΗΝΗΣ: **Ε. ΖΑΜΙΔΟΥ**
 ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ 2 ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ
 ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ 6.30 ΒΡΑΔΙΝΗ 9
 ΘΕΣΕΙΣ ΗΡΙΟΜΗΜΕΝΑΙ

ανωμαλία
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Η Ελλάδα ζητάει την αυτοδιάθεση των Κυπρίων. Οξύνονται οι ελληνο-τουρκικές σχέσεις
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Πεθαίνει ο Παπάγος. Ο Καραμανλής σχηματίζει νέα κυβέρνηση και την ορκίζει
ΝΟΕΒΡΙΟΣ: Δρομολογούνται εκλογές για τον Απρίλιο. Ένοπλα τμήματα της ΕΟΚΑ χτυπούν τους Άγγλους στην Κύπρο
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ: Αυξάνεται η τιμή του λαδιού από 21 δραχ. σε 25. Κατάσταση ανάγκης σε όλη την Κύπρο

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ: Διαλύεται η βουλή και προκηρύσσονται εκλογές
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ: Εκλογές και βγαίνει η ΕΡΕ
ΜΑΡΤΙΟΣ: Σε κρίσιμη φάση το κυπριακό με τους Άγγλους να ζητούν όλες τις εξουσίες
ΜΑΪΟΣ: Διαδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη - Αθήνα για τα εγκλήματα των Άγγλων στην Κύπρο. Απαγχονίζονται Καραολή και Δημητρίου.
ΙΟΥΝΙΟΣ: Τουρκικές ωμότητες στην Κύπρο
ΙΟΥΛΙΟΣ: Καταστροφικός σεισμός στη Θήρα
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Καταβάλλονται προσπάθειες για την ίδρυση δημοτικού θεάτρου στο κέντρο της πόλης
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Η Διεθνής Έκθεση κατακλύζεται από χιλιάδες επισκέπτες. Νέοι απαγχονισμοί νεαρών κυπρίων πατριωτών από Άγγλους.
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: Η Αγγλία επιτίθεται κατά της Αιγύπτου Μεραρχίες ρωσικού στρατού βαδίζουν κατά της Βουδαπέστης. Ολυμπιακοί αγώνες στη Μελβούρνη

Θεατρική Εταιρεία
ΜΕΤΡΟΠΟΛ Τηλ. 80-109
 ΚΟΡΙΤΣΑΡΑ
 ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ
 ΣΥΣΤΗΜΑ

1957

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Λειτουργεί μόνο το Στρατιωτικό

Στις 25 Ιανουαρίου εμφανίζεται η αίθουσα Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (Αττική Σκηνή) "Ο Ταρτούφος" του Μολιέρου.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ε.Μ.Σ. Αττική Σκηνή, "Νύχτες οργής" του Σαλακρού

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ε.Μ.Σ. Αττική Σκηνή, "Τα παντρολογήματα" του Γκόγκολ

Το κάθε έργο της ΕΜΣ παίζεται κατά μέσο όρο δύο βδομάδες

Προς το τέλος του Μάρτη κλείνει η Σκηνή και πάλι το Στρατιωτικό αντιστέκεται προβάροντας κάθε εβδομάδα διαφορετικό έργο.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ: Σοβιετικά μπαλέτα Ιγκόρ Μωϋσέφ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Διεύθυνση Πλατή, "Ζήτω το ρωμέικο"

ΘΕΑΤΡΟ Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε. (εμφανίζεται στις 10 Απριλίου),

"Φωτεινή Σάντρη" του Ξενόπουλου

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Το βαριετέ της Αθήνας, διεύθυνση Ζουλ Καστοριάδη

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Λαμπέτη-Χορν,

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θέατρο Τέχνης, "Ο κύκλος με την κιμωλία" του Μπρεχτ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Αντιγόνης Βαλάκου, "Η κληρονομία"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλλιτεχνική διεύθυνση Μ. Λώρρη, "Τα χαρέμια του μαχαραγιά", οπερέττα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Αρχίζει το Θέατρο Πάρκου με Ζαρούκα και το Νέον Θέατρον

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Βαλάκου, "Το μελτεμάκι" του Χορν

ΠΑΡΚΟΥ: Το Νέον Θέατρον, "Το παιχνίδι του έρωτα", κωμωδία

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Αν η καρδιά πονά"

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Το Βαριετέ της Αθήνας

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Ντίνου Ηλιοπούλου, "Παλάτια στην άμμο" του Φωτιάδη

ΠΑΡΚΟΥ: Το Νέον Θέατρον, "Η ωραία μπαλωματού", κωμωδία

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Καλής Καλό, "Γαρύφαλλο στ' αυτί", επιθεώρηση

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Α. Αλεξανδράκη, "Ήταν όλοι τους παιδιά μου" του Άρθουρ Μίλερ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ: Θίασος Αλεξανδράκη, "Ο ανακριτής έρχεται" του Πρίσλεϋ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Καλής Καλό, "Νύχτες της Αθήνας"

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

Το "ροκ εντ ρολ" κατέκτησε τη Θεσσαλονίκη και απειλεί τα πάντα

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Ο Μακάριος στην Αθήνα. Κυριαρχεί το σύνθημα "Κύπρος - Ένωσις"

ΜΑΪΟΣ: "Απεργιακάί κινητοποιήσεις εις ολόκληρον την χώραν" με αιτήματα την αύξηση των ημερομισθίων και την πλήρη αποκέντρωση όλων των οργανισμών.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: Οι Ρώσοι εξαπέλυσαν τεχνητό δορυφόρο προηγήθεντες κατά πολύ των Αμερικανών

ΘΕΑΤΡΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΠΑΡΚΟΝ (21-350): Θίασον Τέχνης Καρόλου Κούν. Σήμερον δύο παραστάσεις του έργου του Μπέρτολτ Μπέρχτ «Ο καλός άνθρωπος του Σε-Τσουάν». Απογευματινή ώρα 7.30. Βραδινή ώρα 10.

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Τηλ. 80-333. Θίασος Ντίνου Ηλιοπούλου. Σήμερον δύο παραστάσεις της κωμωδίας των Τσιφόρου-Βασιλειάδη «Η κυρία του κυρίου». Απογευματινή ώρα 7.15, βραδινή 10.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ. Τηλ. 80-826. Μουσικός θίασος Άννας Καλουτά. Σήμερον δύο τελευταίες παραστάσεις, ή υπερπαραγωγή «Λεός και έξουσια». Την Τρίτη πρώτη της επιθεώρησης «Να δαλλάρια να φέρω!».

"Ελληνικός Βορράς", 19/7/1959

1958

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ: Θίασος Αλεξανδράκη, "Μα ζήσουν τα φτωχόπαιδα"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ: Θίασος Καλής Καλό, "Ερωτική περιπέτεια", κωμωδία

Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Η θυσία", δράμα του Πωλ Κλοντέλ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.: Θίασος Καλής Καλό, "Το δόγμα της γυναίκας".

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θέατρο Θεσσαλονίκης - με το ίδιο έργο

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Καίτης Λαμπροπούλου-Δήμου, "Ο πρωτευουσιάνος"

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: ίδιος θίασος, "Όταν οι γυναίκες αγαπούν"

Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.: ίδιος θίασος, "Μασκαράτα"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: ίδιος θίασος, "Αι δύο κυρίες Κάρολ"

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Δ. Μυράτ, "Η λυσασμένη γάτα" του Τ. Ουίλιαμς

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: ίδιος θίασος, "Το ερωτικό κυνήγι"

Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.: ίδιος θίασος, "Η δικηγόρινα και ο άνδρας της"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Σταυρίδη-Βλαχοπούλου, "Άλλος για το φεγγάρι"

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ: Θίασος Μυράτ, "Ιφιγένεια εν Ταύροις"

ΘΕΑΤΡΟ Ρ.Σ.Ε.Δ.Β.Ε.: Θίασος Θεσσαλονίκης, "Φωτεινή Σάντρη" του Ξενόπουλου

ΠΑΛΛΑΣ: Κ. Μουσουρή, "Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ"

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θέατρο Τέχνης, "Η Αυλή των Θαυμάτων" του Καμπανέλλη

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
 ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ
 ΠΕΡΙΟΔΟΥ Α' 1957-1958
 ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΥΡΑΤ
 ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ
 ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ
 ΑΔΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
 ΚΟΥΛΗ ΣΤΟΛΙΓΚΑ
 Δ. ΨΑΘΑ
 ΕΝΑΣ ΒΛΑΚΑΣ ΚΑΙ ΜΟΣΟΣ
 ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: ΒΥΡΣΝΑ ΠΑΛΛΗ
 ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ: ΦΟΙΒΟΥ ΚΕΡΗ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ • ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ Μ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ
 ΟΡΘΟΤΙΣΤΗΣ Α. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ ΟΔ. ΜΗΝΙΑΤΙΔΗΣ
 ΑΠΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΝΙΚΟΣ ΓΚΟΝΖΟΥΛΗΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ '58

Τρεις ακριβώς μήνες μετά την εκτόξευσή του κατέπεσε ο Σπούτινκ Η Κάλλας εγειρεί μέγα πρόβλημα στη Ρώμη με την άρνησή της να μην εμφανιστεί σε παράσταση που είχε προγραμματισθεί

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ:

Εκτοξεύεται στις 2 Φεβρουαρίου και ο πρώτος αμερικανικός τεχνητός δορυφόρος με το όνομα "Εξερευνητής"

ΜΑΡΤΙΟΣ: Παραιτείται ο Καραμανλής

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Βίλμας Κύρου, "Ο Πραματευτής" του Ρούσου
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ: Θίασος Σκιαδά-Λυκιάρδοπούλου, "Άλλοι για νοβοκαϊνη"
ΙΟΥΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θέατρο Τέχνης, "Πρόσωπα και μάσκες"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Βίλμας Κύρου, "Η αδελφή μου και εγώ" του Βερνέι

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Σκιαδά-Δούκα, "Στουρνάνα 288" των Τραϊφόρου- Βασιλειάδη

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Βίλμας Κύρου, "Σ' ερωτεύθηκα στα όνειρά μου"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: ίδιος θίασος και ίδιο έργο

ΘΕΑΤΡΟ ΠΑΡΚΟΥ: Θέατρο Τέχνης, "Δωδεκάτη νύχτα" του Σαίξπηρ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Βίλμας Κύρου, "Ο καλός στρατιώτης Σβέικ"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Σκιαδά κλπ., "Άνθρωπος παλιάνθρωπος" των Τραϊφόρου- Βασιλειάδη

ΠΑΡΚΟΥ: Θέατρο Τέχνης, "Το Αυγουσιάτικο φεγγάρι"

του Τζων Πάτρικ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Λαμπέτη-Χορν, "Το νυφικό κρεβάτι"

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Μ. Φωτόπουλου, "Ο καλός στρατιώτης Σβέικ"

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Μ. Κατράκη, "Ηλίθιος"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Σκιαδά κλπ, "Μια κυρία ατυχήσασα" των Σακελλάριου-

Γιαννακόπουλου

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Μάνου Κατράκη, "Βασίλισσα Αμαλία" του Ρούσου

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΘΕΑΤΡΟ, "Λοκαντιέρα" του Γκολντόνι

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Κόμησα και καμαριέρης" κωμωδία

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Ελεύθερο Θέατρο, "Τα όνειρά μας" του Ούγκο Μπεκ

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, συνεχίζεται το ίδιο έργο

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Σπεράντζας Βρανά, "Ο δορυφόρος γυρίζει"

επιθεώρηση

Χαρακτηριστική επίσημη
Γνωτή Πρωτότυπη, από 21/4-19/6/72
Διεύθυνση

φωτ 20	1651	X	86
φωτ 10	385	X	840
φωτ 18/12	3007	X	1448
φωτ 18/2	686	X	4,15
φωτ 11/2	2902	X	967
φωτ 8/12	833	X	7,61
φωτ 7/20	1624	X	604
φωτ 20/12	140	-	-
φωτ 18/12	71	-	-

Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ & ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

1959

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Ορέστη Μακρή, "Ο Ηλίας του 16ου", των Σακελλάριου- Γιαννακόπουλου

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Σπεράντζας Βρανά, "Δεν τα χάνει ο Ρωμηός", επιθεώρηση του Ν. Λώρη

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Πειρασμός" του Ξερόπουλου

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Σπεράντζας Βρανά, "Άναψε το τσιγάρο"

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Το φως του γκαζιού"

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: ίδιος θίασος, "Δευτέρα παρουσία" του Λώρη

Ρ.Σ.Ε.Δ.: ίδιος θίασος, ίδιο έργο

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Λάμπρου Κωνσταντάρα, "Ο θηριοδαμαστής" του Φωπάδη

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Σπεράντζας Βρανά, "Όλοι για το Προπό"

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Το ρομάντζο" του Σέλντον

ΜΑΪΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Λάμπρου Κωνσταντάρα, "Το κονσέρτο"

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: "Πολυγαμία" του Ξερόπουλου

Ρ.Σ.Ε.Δ.: Θέατρο Θεσσαλονίκης, "Το φως του γκαζιού"

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Κατερίνας, "Η θεατρίνα", Σώμερσετ Μωμ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Άννας Καλουτά, "Κέφι, ντέφι και τραγούδι"

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Γ. Ολύμπου, "Έρωσ μετ' εμποδίων", κωμωδία

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Γ. Ολύμπου, "Μικρός Φαρισαίος" του Ψαθά

ΠΑΡΚΟΥ: Θέατρο Τέχνης, "Ματωμένος Γάμος" του Λόρκα

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Άννας Καλουτά, "Λαός και εξουσία" επιθεώρηση

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΜΕΤΡΟΠΟΛ: Θίασος Ντίνου Ηλιόπουλου, "Φωνάζει ο κλέφτης" του Ψαθά

ΠΑΡΚΟΥ: Θέατρο Τέχνης, "Πέντε εικόνες"

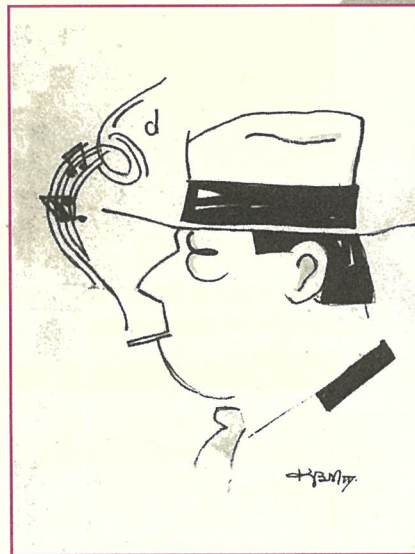
ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος Ζωζώ Σαπουντζάκη, "Η μάνα μου με δέρνει", επιθεώρηση

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΠΑΛΛΑΣ: Θίασος Λογοθετίδη, "Ο γαμπρός μου ο δικηγόρος" του Φωπάδη

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ: Θίασος επιχειρήσεων Χατζώκου, "Τριάντα κότες και ένας κόκορας"

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ: Θίασος Ν. Χατζίσκου, "Καπετάν Μιχάλης" του Καζαντζάκη

Θεόφραστος Σακελλαρίδης

ΑΠΡΙΛΙΟΣ '58

Διαλύεται η βουλή και προκηρύσσονται εκλογές για τις 11 Μαΐου

ΜΑΪΟΣ

Τις εκλογές κέρδισε η ΕΡΕ

ΙΟΥΝΙΟΣ

Νέα όξυνση παρατηρείται στις σχέσεις Ελλάδας-Τουρκίας με αφορμή το Κυπριακό

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο Μακάριος ζητεί επέμβαση του ΟΗΕ μπροστά στο νέο αδιέξοδο που έχει δημιουργηθεί

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Το Κυπριακό και πάλι στην πρώτη γραμμή της εξωτερικής πολιτικής

ΜΑΡΤΙΟΣ

Προετοιμασία για επερχόμενες δημοτικές εκλογές

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: Εκλογές

Ο ασύλληπτος δράκος σκορπίζει τρομο

ΜΑΪΟΣ: Τα σορτς και τα ντεκολτέ έεθησαν υπό διωγμό στο Ισραήλ

ΙΟΥΝΙΟΣ: Ανακοινώνεται το κείμενο μεταξύ Ελλάδος και ΗΠΑ περί της χορηγήσεως πυρηνικών όπλων

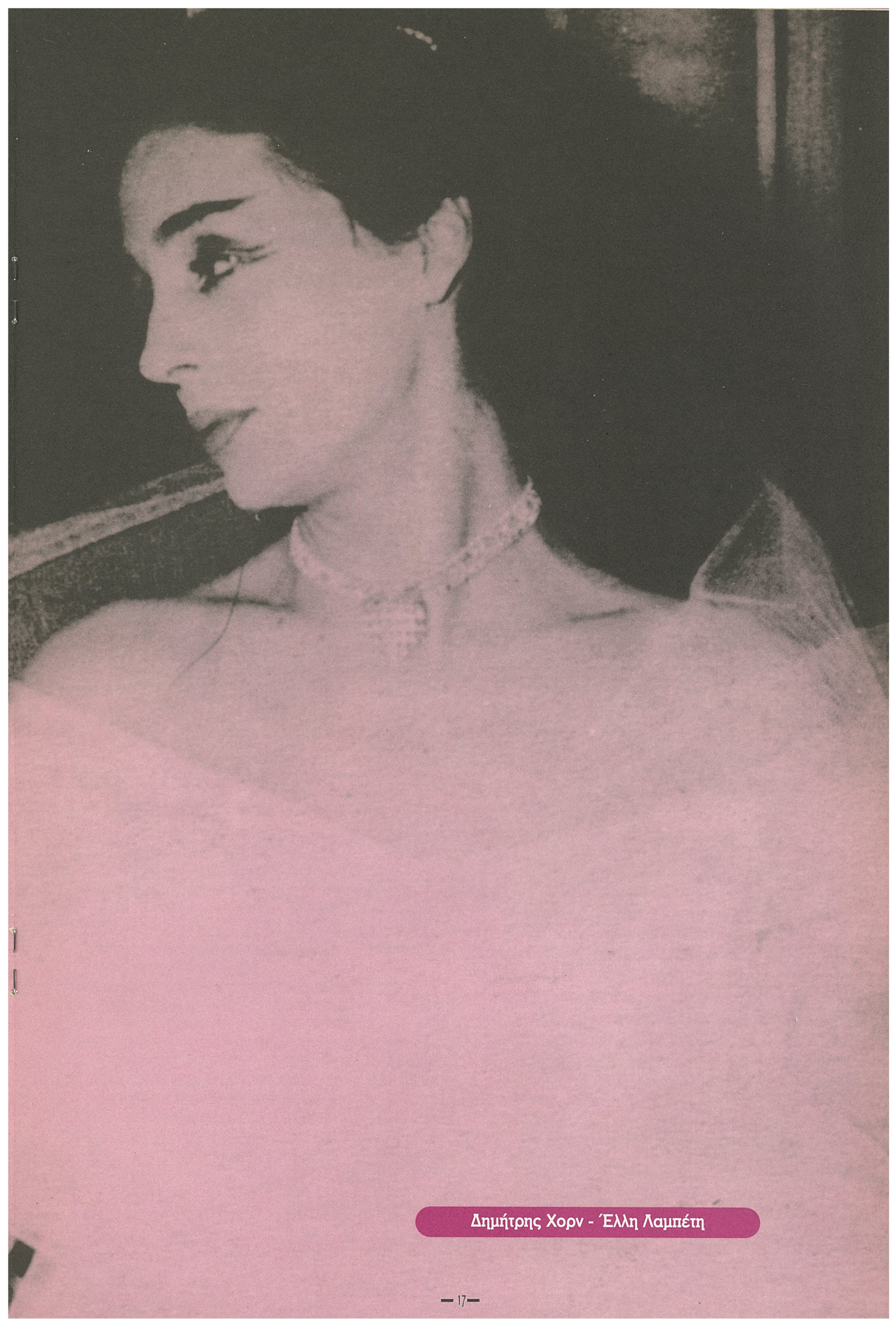
ΙΟΥΛΙΟΣ: Σφοδρή καταγίδα μεταμορφώνει τους δρόμους σε κοίτη ποταμού

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Στο στάδιο της ΧΑΝ θα δοθεί συναυλία της συμφωνικής ορχήστρας της Ν. Υόρκης

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: Ρωσικός πύραυλος καρφώνεται στη Σελήνη

"Η Ρωσία έχει εξα-

Δημήτρης Χορν - Έλλη Λαμπέτη

ΑΓΟΝΙΣΤΗΚΑΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Συνέντευξη στη Θεοδώρα Αυγέρη

ΙΑΚΩΒΟΣ ΛΕΒΙΣΙΑΝΟΣ, θιασάρχης-ηθοποιός

Η συνεργασία του Ιάκωβου Λεβισιάνου και της Αγγελικής Τριανταφυλλίδη στο “ΘΕΑΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ” αποτέλεσε μια από τις πιο σημαντικές προσπάθειες, που προηγήθηκαν του Κ.Θ.Β.Ε., για τη δημιουργία ντόπιων θεατρικών επαγγελματικών σχημάτων. Αναμνήσεις πολλές, διάσπαρτες φωτογραφίες παραστάσεων, περασμένων δεκαετιών της Θεσσαλονίκης

«Γεννήθηκα και μεγάλωσα εδώ, στη Θεσσαλονίκη. Τα πρώτα μου θεατρικά βήματα τα έκανα πριν τον πόλεμο, με δάσκαλο τον Κυριαζή Χαρατσάρη, ο οποίος ωστόσο δεν είχε αναγνωρισμένη σχολή. Μεταπολεμικά, γύρω στα 1947, κατέβηκα στην Αθήνα. Επειδή δεν μου είχαν αναγνωρίσει το πτυχίο από τη σχολή του Χαρατσάρη, έδωσα εξετάσεις, ως εξαιρετικό ταλέντο, στην αρμόδια επιτροπή παραχώρησης επαγγελματικών αδειών. Στις εξετάσεις αυτές πρώτευσα. Τότε ο Τσιφόρος με σύστησε στον Βασίλη Αργυ-

ρόπουλο στου οποίου το θέατρο είχα πρωταγωνιστικό ρόλο. Ξεκίνησα με ένα έργο του Μοραϊτίνι ενώ έπαιξα και αρκετά έργα ελληνικών συγγραφέων, όπως για παράδειγμα, “Η Ύπαιθρος Ελλάς”, των Σακελλάρη-Γιανακόπουλου. Στο θέατρο του Αργυρόπουλου έπαιξα για έναν περίπου χρόνο, μέχρις ότου έγινε εναντίον μου μια καταγγελία επειδή δεν είχα αναγνωρισμένο πτυχίο. Έπεσαν κυριολεκτικά να με φάνε... Αναγκάστηκα να επιστρέψω στη Θεσσαλονίκη αφού λόγω των μεγάλων εξόδων δεν μπορούσα να μείνω άλλο στην Αθήνα. Επιστρέφοντας στη Θεσσαλονίκη μπαίνω στη σχολή του “Κοπανά”, στο Κρατικό Ωδείο, για έναν περίπου χρόνο. Κατά το 1950 πήρα το πτυχίο το οποίο έστειλα στην Αθήνα για την παραχώρηση της οριστικής άδειας».

"ΘΕΡΙΝΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ"

Εκείνη την περίοδο είχε έρθει στη Θεσσαλονίκη ο θίασος του Παρασκευά Οικονόμου, με ογδόντα άτομα. Ζητούσαν ηθοποιό για κάποια σκετς. Ήρθε ο Χατζώκος στο σπίτι και μου είπε ότι ζητούσαν κάποιον που θα μπορούσε να μιλά άνετα, να χορεύει, να κάνει φινάλε. Εγώ δέχτηκα και έτσι μπήκα στο Μακεδονικό Θέατρο. Ο Οικονόμου ενθουσιασμένος από τα φινάλε μου και τη φωνή μου, μου ζήτησε να παίξω σε οπερέτες. Εγώ δεν του κάλασα κατίρι και ανεβάσαμε τα "Μοντέρνα Κορίτσια" του Σακελλαρίδη και το "Άν' Ήθελες και Συ". Εγώ ήμουν ο τενόρος και πρωμαντόνα η Μπαούρη. Τα είχαμε πάει περίφημα, είχε γίνει χαμός. Δεν συνέχισα όμως επειδή δεν είχα καμιά εμπιστοσύνη στο μουσικό θέατρο. Προτιμούσα περισσότερο την πρόζα. Όταν έπαψα να ασχολούμε με τις οπερέτες, δημιούργησα το 1953 δικό μου θίασο, τη "Μακεδονική Σκηνή". Στεγαζόμασταν στο "Ολύμπιον", στον έβδομο όροφο, σε ένα χώρο που αρχικά δεν είχε τίποτα που να θυμίζει θέατρο. Αναγκαστήκαμε να φτιάξουμε καμαρίνια και ό,τι άλλο ήταν απαραίτητο για τις παραστάσεις. Αρχικά δεν υπήρχε ασανσέρ και το κοινό αναγκαζόταν να ανεβαίνει επτά πατώματα για να καταλήξει στο θέατρο. "Τόπος στα νιάτα", "Σκάνδαλο στο Γυμνάσιο Θηλέων", "Μαλλιά κουβάρια" του Λάσκαρη, η "Δράκαινα" και οι "Φουσκοθαλασσιές" του Μπόγρη ήταν το ρεπερτόριό μας. Ο κόσμος έφευγε καταγοητευμένος από τις παραστάσεις. Αργότερα όμως, έπειτα από δύο καλοκαίρια, ανέλαβε ο Χατζώκος. Εκείνος είχε τα οικονομικά μέσα, σκέπασε το "Ολύμπιον" που μέχρι τότε ήταν θερινό, ενώ παράλληλα τοποθέτησε ασανσέρ. . ."

Στο διάστημα που μεσολάβησε μέχρι την ίδρυση του Θεάτρου Θεσσαλονίκης, το 1957, ο Ιάκωβος Λεβισιάνος συνεργάστηκε με τον θίασο του Γ' Σώματος Στρατού που στεγαζόταν στο Στρατιωτικό Θέατρο. Εντύπωση προκαλεί η ανάγνωση των προγραμμάτων ορισμένων παραστάσεων, στις οποίες την υπογραφή των σκινηκίων είχε βάλει ο Κώστας Βουτσάς. Ο Βουτσάς βέβαια έπαιζε και ως ηθοποιός στον θίασο, μαζί με τον Γιώργο Κάπη, την Αλεξάνδρα Δέλτα, τη σύζυγο του Γιάννη Μπέρτου, του καλλιτεχνικού διευθυντή του θεάτρου, τον Γκόπη, τη Λεπενιώτου. Συχνά εμφανιζόταν σε μικρούς ρόλους, ερασιτεχνικά, και η σύζυγός του Ιάκωβου Λεβισιάνου, η Ισμήνη.

"ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ"

Είχε προηγηθεί η συνεργασία την περίοδο της Κατοχής, σ' έναν ερασιτεχνικό θίασο που έδινε παραστάσεις για την Πρόνοια, της απόφασης του Ιάκωβου Λεβισιάνου και της Αγγελικής Τριανταφυλλίδη να δημιουργήσουν απο κοινού ένα θέατρο. Η Αγγελική Τριανταφυλλίδη, μια από τις μεγαλύτερες θεατρικές μορφές της πόλης, μαθή-

τευσε κοντά σε μεγάλους δασκάλους, όπως τον Ροντήρη και τον Κοπανά. Υπήρξε συμμαθήτρια και πολύ καλή φίλη της Μελίνας Μερκούρη, την οποία φιλοξενούσε κατά τη διάρκεια της παραμονής της στη Θεσσαλονίκη.

"Επιλέξαμε μερικούς από τους μαθητές της Τριανταφυλλίδη από τη δραματική σχολή της στο Μακεδονικό Ωδείο και ξεκινήσαμε το "Θέατρο Θεσσαλονίκης". Ο Μωραϊτόπουλος και ο Βεντουράτος ήταν από τους πρώτους που προσλάβαμε. "Καρατερίστα" μας ήταν η Κυριαζίδου ενώ στο θίασο

ανήκε και ο Γιάννης Γακίδης. Όταν πρωτοξεκινήσαμε, σκεφτήκαμε να παίξουμε στο θεατράκι του Ραδιοφωνικού Σταθμού, στη Λεωφόρο Στρατού. Είχαμε μάλιστα συμφωνήσει, ότι θα έχουμε πάντοτε την καλή διάθεση να δίνουμε παραστάσεις, ξεχωριστές, και για το στρατό. Κάθε μέρα παίζαμε για το κοινό της πόλης και μια φορά στις δεκαπέντε ή στις είκοσι ημέρες παίζαμε για τους στρατιώτες. Οι παραστάσεις ήταν πετυχημένες, ο κόσμος ερχόταν με όλη την καλή διάθεση να δει όχι μόνο κωμωδία αλλά και δράμα."

Νά κάτι που δέν λείπει από κανένα σπίτι. Είναι υπέροχο.....	ΘΕΑΤΡΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Δίονος: ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ Λεωφ. Στρατού - Στάσις Στρατηγείου Γ' ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1958 - 1959 LADISLAU BUS FÉKETE ΚΟΜΗΣΣΑ ΚΑΙ ΚΑΜΑΡΙΕΡΗΣ Σε 4 πράξεις Συνομοίαια: ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ Συνομομοίαια: ΚΩΣΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ Μουσική επιμέλεια: ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΝΤΑΚΑ ΔΙΑΝΟΜΗ <table border="0"> <tr> <td>Κόμης Μαρσίον</td> <td>Βασίλης Μαλούχος</td> </tr> <tr> <td>Κοιτάκια (Γενναία του)</td> <td>Σούλα Δημητρίου</td> </tr> <tr> <td>Κατέρα (Κόρη του)</td> <td>Άγγελική Τριανταφυλλίδη</td> </tr> <tr> <td>Γιάννης (Καμαριέρης)</td> <td>Ιάκωβος Λεβισιάνος</td> </tr> <tr> <td>Κόμης Ζούζ</td> <td>Νίκων Μωραϊτόπουλος</td> </tr> <tr> <td>Κλόρη</td> <td>Πόπη Κόντου</td> </tr> <tr> <td>Ρεσέρβ</td> <td>Νίκος Λαγόπουλος</td> </tr> <tr> <td>Φαρμακίστρια</td> <td>Θόδωρος Ριζούδης</td> </tr> <tr> <td>Γυμναστής</td> <td>Γιάννης Πετρουλάκης</td> </tr> </table>	Κόμης Μαρσίον	Βασίλης Μαλούχος	Κοιτάκια (Γενναία του)	Σούλα Δημητρίου	Κατέρα (Κόρη του)	Άγγελική Τριανταφυλλίδη	Γιάννης (Καμαριέρης)	Ιάκωβος Λεβισιάνος	Κόμης Ζούζ	Νίκων Μωραϊτόπουλος	Κλόρη	Πόπη Κόντου	Ρεσέρβ	Νίκος Λαγόπουλος	Φαρμακίστρια	Θόδωρος Ριζούδης	Γυμναστής	Γιάννης Πετρουλάκης	Χαρούμενο πρόσωπο Εύρωστο παιδί Μόνο μέ..... ΦΩΣΦΩ ΠΑΥΛΙΔΟΥ
	Κόμης Μαρσίον	Βασίλης Μαλούχος																		
Κοιτάκια (Γενναία του)	Σούλα Δημητρίου																			
Κατέρα (Κόρη του)	Άγγελική Τριανταφυλλίδη																			
Γιάννης (Καμαριέρης)	Ιάκωβος Λεβισιάνος																			
Κόμης Ζούζ	Νίκων Μωραϊτόπουλος																			
Κλόρη	Πόπη Κόντου																			
Ρεσέρβ	Νίκος Λαγόπουλος																			
Φαρμακίστρια	Θόδωρος Ριζούδης																			
Γυμναστής	Γιάννης Πετρουλάκης																			

Η Αγγελική Τριανταφυλλίδη την εποχή του «Θεάτρου Θεσσαλονίκης»

ΕΡΩΤΗΡΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ι. ΛΕΒΙΣΙΑΝΟΣ

Καλλι. Διδασκαλίας: Γ. ΚΟΥΚΟΥΛΙ

Συμπράξεις: Η. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ο Ιάκωβος Λεβισιάνος με τη σύζυγό του Ισμήνη μπροστά στο "Ολύμπιον" το 1953, χρονιά που ίδρυσε την Μακεδονική Σκηνή.

Η αίθουσα της Λεωφόρου Στρατού άνετα χωρούσε διακόσια με διακόσια-πενήντα άτομα. Το "Θέατρο Θεσσαλονίκης" αρκετές φορές έδωσε παραστάσεις και στο υπόγειο του τωρινού "Σινέ", δίπλα στον Έσπερο. Οι αποχετεύσεις όμως και οι υδρορροές που περνούσαν μέσα από το θέατρο "χαλούσαν" τον κόσμο.

"Τα έργα που παίζαμε ήταν από αυτά που συνήθως πρότεινε η Αγγελική. Για παράδειγμα "Το Φως του Γκαζιού" και το "Οι Δύο Κυρίες Κάρολ" είχαν προταθεί από την Αγγελική κατόπιν μάλιστα προτροπής του ίδιου του Καρόλου Κουν. Καθόλη τη θητεία μου στο "Θέατρο Θεσσαλονίκης" έπαιξα περί τα τριάντα έργα, κάθε χρόνο ανεβάζαμε τέσσερα με πέντε έργα. Από τα πιο πετυχημένα ήταν "οι Δύο Κυρίες Κάρολ", η "Σιά" του Νικοντέμ, του Ξενόπουλου ο "Πειρασμός" και η "Δράκαινα" του Μπόγλη. Εκείνο βέβαια που έκανε μεγαλύτερη εντύπωση ήταν το "Φως του γκαζιού". Όταν κατέβαινα στην αγορά και με αναγνώριζαν οι καταστηματάρχες που έβλεπαν τις παραστάσεις, με εξυπηρετούσαν στα μαγαζιά τους και φώναζαν: "Το φως του γκαζιού, Το φως του γκαζιού !!!"

"Όταν εγώ είχα κάνει μεγάλη επιτυχία στο "Φως του γκαζιού" η Αγγελική το γνώριζε, το άκουγε άλλωστε και από τον κόσμο. Παρ' όλα αυτά όμως δεν παρέλειπε να μου λέει πόσο καιρόταν και καμάρωνε."

Προγράμματα τυπωμένα στον Κούσκουρα, στη "Νέα Αλήθεια", με φωτογραφικά αποσπάσματα των παραστάσεων και τα προφίλ των πρωταγωνιστών: της Αγγελικής Τριανταφυλλίδη, του Ιάκωβου Λεβισιάνου, της Τζούλιας Σταμίρη, της Ζωζώς Κυριαζίδου, του Ανδρέα Βεντουράτου. Ομηρικοί καυγάδες με τον τυπογράφο επειδή στο "Φως του γκαζιού" η διαφήμιση της σύμπας Πίτσος τοποθετήθηκε στην πρώτη αντί την τελευταία σελίδα.

Ιάκωβος Λεβισιάνος, Αγγελική Τριανταφυλλίδη

Η «ΠΡΩΤΗ» ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

"Από την «πρώτη» του Θεάτρου Θεσσαλονίκης της κ. Άγ. Τριανταφυλλίδου το όποιον έπαιξε την «Φωτεινή Σάντρη». Ανωτέρω ο θίασος και οι επίσημοι φωτογραφούμενοι μετά το τέλος της παράστασης "Ελληνικός Βορράς", 9/4/1957

"ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ"

Το "Θέατρο Θεσσαλονίκης" διήρκεσε μέχρι τη δημιουργία του "Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος", δηλαδή το 1961. Ποιος θα ερχόταν να δει εμας όταν έφερναν την Κυβέλη από την Αθήνα; Δεν είναι η πόλη τέτοια που θα εκτιμήσει μια ντόπια δουλειά. Κανείς δεν προσεφέρθη να μας ενισχύσει, αφού κανείς δεν μας είχε δει με συμπάθεια. Μας έβλεπαν με φθόνο... Δεν ξέρω, αλλά στο Πανεπιστήμιο δεν είχαμε και πολλές συμπάθειες, με εξαίρεση τον Νίκο τον Χουρμουζιάδη που αγαπούσε το θέατρο και μας είχε σε μεγάλη εκτίμηση Έτσι, είπαμε "Ας σταματήσουμε". Έπειτα από λίγο προσελήφθη και εγώ στο Κ.Θ.Β.Ε. Οι πανεπιστημιακοί όμως δεν ήθελαν στο Κρατικό Θέατρο και την Αγγελική Τριανταφυλλίδη... Μία μέρα συνάντησα τον Καρανινό και τον Θεοτοκά και τους ζήτησα εξήγηση. Μου απάντησαν: "Εσένα θα σε πάρουμε στο θέατρο". Εγώ τους τόνισα ότι δεν με ενδιέφερε μόνο για μένα αλλά και για όλους όσους είχαν δώσει τον εαυτό τους και την ψυχή τους για το θέατρο, όπως για παράδειγμα η Αγγελική. Τα ίδια σχεδόν είχα πει και στον καθηγητή Θέμελη: "Η Αγγελική Τριανταφυλλίδη πεινάει, δεν έχει να ζήσει και η δραματική της σχολή στο Ωδείο δεν τα πάει καλά". Μου απάντησε ότι ο ίδιος δεν είχε κανένα πρόβλημα να βοηθηθεί και ότι έπρεπε να πάω και στους άλλους. Πήγα στον Λίνο Πολίτη, ήταν αυτός που περισσότερο από όλους τους υπόλοιπους πανεπιστημιακούς κυνηγούσε την Αγγελική. Μετά από αρκετό καιρό και μεγάλη προσπάθεια η Αγγελική προσλήφθηκε στο Θέατρο. Τα τελευταία χρόνια της ζωής της τα πέρασε στην κλινική "Ευαγγελισμός" της οποίας διευθυντής ήταν ένας φίλος του θεάτρου μας, τη φιλοξένησε εκεί για ένα μεγάλο διάστημα χωρίς χρήματα. Επειδή είχε παρακολουθήσει πολλές από τις παραστάσεις μας, τις οποίες δεν είχε ξεχάσει».

Στο εξώφυλλο ο Ιάκωβος Λεβισιάνος κατά τη δεκαετία του '50.

ΕΝΑΣ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΣ ΗΡΩΑΣ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, ηθοποιός

Συνέντευξη στην Όλγα Τσαντήλα

Βάζω τα σπέρτα, βάζεις τα τσιγάρα;»
Ο Ντίνος Ηλιόπουλος με το χαρακτηριστικό πνιχτό γελάκι του προσπαθεί να κάνει χαριτωμένα την τράκα της ημέρας στις κινηματογραφικές "Κυρίες της αυλής".
Η ατάκα του μου ήρθε καθώς τον παρακολουθούσα να ανάβει το τσιγάρο, λίγο πριν ξεκινήσει η συνομιλία μας για τη θεατρική εμπειρία που είχε στη Θεσσαλονίκη τη δεκαετία του 1950. Το τσιγάρο ξαφνικά το έσβησε μόλις αντιλήφθηκε τη φωτογράφο "Υποτίθεται είμαι αντικαπνιστής", είπε χαμηλόφωνα. "Το κοροϊδάκι της δεσποινίδας", "Ο φίλος μου ο Λευτεράκης", "Μακρυκωσταίοι και Κοντογιώργηδες", "Μερικοί το προτιμούν κρύο", "Φωνάζει ο κλέφτης". Το παιξιμό του ήταν νευρώδες, το περπάτημά του ιδιόρρυθμο ενίοτε στραβό-αλά Τζων Γουέην-

άλλοτε άτσαλο και μερικές φορές αποφασιστικό. Η αεικίνητη μικρόσωμη φιγούρα με τα γυαλιά, το έντονο πηγούνι, η εκφραστική φυσιognωμία συνοδευόμενη με την αντίστοιχη των συναισθημάτων κίνηση των χεριών, η διακεκομμένη ομιλία σε στιγμές κινηματογραφικού άγχους και σκηνοθετημένου πανικού.

Από κοντά και σήμερα ο κ. Ηλιόπουλος συνεχίζει να λάμπει με σπάνια ευγένεια, το πλατύ χαμόγελο και το χιούμορ που συνάδει με το πονηρό συνωμοτικό ύφος. Ήρεμος, αυτοσαρκαζόμενος και με μεγάλη ζωικότητα, ο κ. Ντίνος Ηλιόπουλος - με την ευκαιρία της παράστασης του "Πλούτου" του Αριστοφάνη στη Θεσσαλονίκη, όπου πρωταγωνιστούσε στον ομώνυμο ρόλο, μας μίλησε για το θέατρο στη Θεσσαλονίκη στη δεκαετία του 1950 μέσα από τις δικές του εμπειρίες. Η πρώτη και ορατή διαφορά από τον παλιό Ντίνο Ηλιόπουλο, ήταν ότι δε φορούσε τα εξίσου διάσημα και τόσο χαρακτηριστικά γυαλιά του.

Δε θυμάμαι, αν είχα γεννηθεί τότε, αλλά αφού είστε τόσο σίγουρη, έτσι πρέπει να είναι. Μπορεί σήμερα οι παραστάσεις να είναι πιο επιμελημένες και πιο φροντισμένες και τότε, όμως, ήταν επίσης καλές, με πολύ κόσμο πάνω και κάτω από τη σκηνή. Τώρα το θέατρο δυσκολεύεται να προσλάβει ηθοποιούς που έχει ανάγκη, προσπαθώντας να κάνει οικονομία. Αυτή είναι η σημερινή του κατάρα. Από την άλλη, οι τότε θεατράνθρωποι δεν είχαν την καλλιέργεια και την ποιότητα που έχουν σήμερα τα νέα παιδιά. Τότε τα ανακατεύαμε. Μετά από έργο του Σαίξπηρ, ανεβάζαμε και ένα μπουλβάρ. **Μην πιστεύετε ότι υπάρχουν και τόσο μεγάλες διαφορές, ούτε έχει περάσει τόσο καιρός, ώστε να αναφερόμαστε σε διαφορές. Σε τελική ανάλυση μιλάμε για την ίδια πεντηκονταετία.** Αν και πιστεύω ότι πολύ πάθος έχουν τα παιδιά αυτήν την εποχή σήμερα, γιατί αγωνίζονται πιο πολύ. Βλέπετε, σήμερα στην Ελλάδα οι μισοί είναι ηθοποιοί και οι άλλοι μισοί δημοσιογράφοι.

Το θέατρο σήμαινε ό,τι και σήμερα; ανεβάζαμε τα ίδια έργα με την ίδια επιμέλεια, πολλές φορές με καλύτερους συντελεστές. Είχαμε καλούς σκηνοθέτες με σοβαρότητα, δεν είναι και τριακόσια χρόνια πίσω. Εγώ δεν είμαι νοσταλγός και τώρα βρίσκω ωραία πράγματα και στη Θεσσαλονίκη και στον πληθυσμό που είναι πολύ φιλόξενος και τον αγαπώ. Και όσον αφορά τη Θεσσαλονίκη, δε θέλω να πω τα ίδια με όλους αυτούς που ξαφνικά την αγάπησαν και δηλώνουν σε κάθε ευκαιρία πόσο τη λατρεύουν. Εγώ για να πρωτοτυπήσω, θέλω να πω ότι μισώ αυτήν την πόλη με μια παράξενη λατρεία.»

Το πουλμανάκι, που μετέφερε το θίασο διέσχισε υπομονετικά την παλιά εθνική οδό Αθήνας Θεσσαλονίκης. Μετά από ενδιάμεσους ολιγοήμερους σταθμούς για παραστάσεις σε επαρχιακές πόλεις, κάποια στιγμή ο θίασος έφτανε στη Θεσσαλονίκη. Μάλιστα όλοι έλεγαν: **«όσο πιο βόρεια ταξιδεύεις τόσο πιο θερμό κοινό βρίσκεις»**

«Μέναμε τρεις μέρες σε κάποια μικρή πόλη, έξι στην Αλεξανδρούπολη, δύο μήνες στη Θεσσαλονίκη. Εδώ μέναμε στο **Μεντερανέ, στο Ηλέκτρα, στο Ολύμπια και στο Σίτυ**. Είχαμε και τα στέκια μας που μαζεύομασταν μετά την παράσταση, τα εσπιατόρια που τρώγαμε, πηγαίναμε και σε κλαμπάκια, από εκεί που άρχισε η νεολαία να εκδικείται τους παλαιότερους. Κάναμε τα ωραία μας τα μπάνια στις ωραίες μας τις πλαζ, θυμάμαι και το εντευκτήριο του **Ηρακλή**, όπου παίζαμε πινγκ πονγκ και τους έβαζα κάτω όλους, ήμουν ο πιο δυνατός. Και ωραίες κοπέλες. Η πρώτη μου γυναίκα ήταν Θεσσαλονικιά.

Το 1955 υπήρχε το **Θέατρο Κήπου, το Χατζώκου**, θέατρα πολύ ωραία, ωραιότερα ακόμη και από αυτά της Αθήνας. Με τους ανθρώπους της Θεσσαλονίκης που ασχολούνταν με το θέατρο δεν είχαμε καμία επαγγελματική σχέση. Τα πράγματα ήταν διαχω-

ρισμένα. Κάναμε παρέα αλλά τίποτε παραπάνω. Είχανε τα δικά τους θεατρικά εργαστήρια.»

Το Μάιο του 1955 ο θίασος του **Ντίνου Ηλιόπουλου** και του **Μίμη Φωτόπουλου** εμφανίζεται για πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη, στο θέατρο **“Παλλάς”** με το έργο του **Δημήτρη Ψαθά “Μικροί Φαρισαίοι”**. Ο ίδιος ο **Ψαθός** επισκέφθηκε τότε τη Θεσσαλονίκη για να ευχαριστήσει το κοινό της πόλης για τη θερμότητα ανταπόκριση που έδειξε στο έργο του. Μετά από λίγες εβδομάδες ο θίασος ανεβάζει **“Το σπίτι των τεσσάρων κοριτσιών”** του **Γιαννουκάκη** και την επόμενη χρονιά το σήμα ξαναέρχεται, ως έχει, στη Θεσσαλονίκη με το έργο του **Φωπιάδη “Στραβοπιμονίες”** το οποίο παρουσιάζεται και πάλι στο θέατρο **“Παλλάς”**. Η τελευταία εμφάνιση του τρομερού διδύμου στη Θεσσαλονίκη γίνεται με το έργο του Τσιφόρου **“Γάντι και σαρδέλα”** το 1956. Την επόμενη χρονιά ο **Ντίνος Ηλιόπουλος** επισκέπτεται τη θεατρική σκηνή της πόλης μόνος του πλέον με το δικό του θίασο παρουσιάζοντας τις μεγαλύτερες επιτυχίες του, όπως το **“Ο φίλος μου ο Λευτεράκης”** και **“Θανασάκης ο πολιτευόμενος”**. Η δεκαετία κλείνει πανηγυρικά για τον Ντίνο Ηλιόπουλο με τα **“Παλάτια στην άμμο”** του Φωπιάδη και το **“Φωνάζει ο κλέφτης”** του Ψαθά που ανεβαίνουν το 1959 στο θέατρο **“Μετροπόλ”**. Μάλιστα για την παράσταση αυτή κινητοποιήθηκε ο **Σύλλογος “Φανατικοί Θουμαστές του Ντίνου Ηλιόπουλου”** προκειμένου να του ετοιμάσουν μία θερμότητα υποδοχή.

«Δεν το θυμάμαι, τους ευχαριστώ, όμως, έστω και τώρα μετά από 100 χρόνια, που είχαν την πρόθεση αυτή. Ο **“Θανασάκης ο πολιτευόμενος”** ήταν η πρώτη μου μεγάλη επιτυχία. Ήταν το πρώτο μου έργο και σαιζόν, που κράτησε μία θεατρική περίοδο και επαναλήφθηκε και την επομένη στην Αθήνα. Στη Θεσσαλονίκη το έργο παρουσιάστηκε στο **Παλλάς** και είχε και εδώ την αντίστοιχη ανταπόκριση. Είναι γνωστό σε εμάς τους καλλιτέχνες ότι όσο ανεβαίνουμε προς το Βορρά ο κόσμος είναι πιο θερμός. Οι θεατές ήταν πολύ ενθουσιώδεις, το χειροκρότημα γενναιόδωρο, τα λουλούδια πολλά, αλλά πιστεύω ότι τώρα εισπράττω την περισσότερη αγάπη του κόσμου, ίσως γιατί αισθάνονται ότι φεύγω και ότι έχω ένα συννεφάκι για ανανέωρ.

Όσον αφορά το χαρακτηρισμό του κοινού της πόλης ως δύσκολου, δεν ξέρω, γιατί εγώ ήμουν πάντα ένας απλός καλλιτέχνης, καταννητός, δεν είχα το πρόβλημα ότι δεν με καταλάβαινε ο κόσμος. Τα “δύσκολα” δεν τα έπαιξα και δεν τα ήθελα.»

**ΑΠΟ ΤΟΝ ΨΑΘΑ
ΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ**

Ο Ψαθός είχε τη φήμη του δύσκολου συνεργάτη, γιατί δεν επέτρεπε αυτοσχεδιασμούς στους ηθοποιούς πάνω στα κείμενά του. Πάνω στα έργα του Ψαθά και των υπόλοιπων θεατρικών συγγραφέων στηρίχθηκε η κινηματογραφική καριέρα του **Ντίνου Ηλιό-**

πουλου και των περισσότερων ελλήνων ηθοποιών. Κάποια στιγμή όμως δεν απέφυγε τα “δύσκολα”, καθώς συμμετείχε στο **“Μελισσοκόμο”** του **Θεόδωρου Αγγελόπουλου**.

«Οι κινηματογραφικές ταινίες, ειδικά στην αρχή, ήταν βασισμένες σε θεατρικά έργα και το πέρασμά μου στον κινηματογράφο οφείλεται στις θεατρικές μου επιτυχίες, πήγα να πω αποτυχίες, γιατί και στις αποτυχίες συλλέκτης ήμουν, ευτυχώς, όμως, δε φαίνονται. Παίξαμε ένα σωρό πράγματα στο θέατρο που μερικές φορές ανυπομονούσαμε να τελειώσουν.

Με τον **Ψαθά** η συνεργασία μου ήταν πολύ καλή. Δεν είχα κανένα πρόβλημα μαζί του, εξάλλου ποτέ μου δεν τόλμησα να αλλάξω κάτι στο ρόλο μου από έργο του Ψαθά, ούτε και σε κανένα άλλο έργο. Είμαι πειθαρχημένος, φοβάμαι να πω κάποια ανοησία δική μου, προτιμώ τις ανοησίες του συγγραφέα» εξηγεί γελώντας ο κ. Ηλιόπουλος.

«Όσον αφορά την απόφασή μου να παίξω στο “Μελισσοκόμο” δεν ήταν δική μου απόφαση. Ήταν απόφαση του Αγγελόπουλου. Εγώ τον θαύμαζα και τον αγαπούσα και όταν μου έκανε την πρόταση δέχθηκα να παίξω, έστω και αν ήταν μικρός ο ρόλος, διάρκειας ενός φτερνίσματος. Βέβαια ο σκηνοθέτης μου εξήγησε με εκατό χιλιάδες λέξεις τι να κάνω.

Έχω την αίσθηση ότι δεν υπάρχει διαφορά στο κοινό το ελληνικό τουλάχιστον. Μπορεί να υπάρχει μία ελίτ που παρακολουθεί κάτι δήθεν πρωτοποριακά αλλά ο κόσμος, από τον πιο λαϊκό μέχρι και τον πιο μορφωμένο, έχει ίδιες εκδηλώσεις και εγώ υπήρξα πάντοτε ένας κατανοητότατος ηθοποιός. Τα έργα μου ίσως να μην τα θεωρούσαν ορισμένοι τόσο καλά, εγώ όμως δεν μπορώ να κάνω τέτοιου είδους διαχωρισμούς στην ποιότητα. Και σε καμία περίπτωση δεν πιστεύω ότι το είδος μου ήταν παρεξηγημένο.»

Το τελευταίο τεράστιο χαμόγελο είναι «εξαιρετικά αφιερωμένο σε εσάς» λέει ο κ. **Ηλιόπουλος** στη φωτογράφο. Και επιτελους, αρχίζει να καπνίζει αυτό το τσιγάρο που δυσκολεύταν τόσο ώρα εξαιτίας της συνομιλίας. Με την ίδια λαχτάρα που ρωτούσε στις **“Κυρίες της Αυλής”**:

« Βάζω τα σπρίτα, βάζεις τα τσιγάρα;»

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», 15/7/1959

ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Τα μέλη του Συλλόγου εφανατικοί θουμαστές του **ΝΤΙΝΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ**, όπως σήμερα Τετάρτη και ώρα 9.45 μ.μ. λάβουν μέρος εις την υποδοχήν του δημοφιλέως κωμικού, που θα γίνη **ΕΝΤΟΣ** του θεάτρου **«ΜΕΤΡΟΠΟΛ»** και μετά την Έκδοσιν της παραστάσεως του έργου τών κ.κ. **Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ** — **ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ**

«Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»

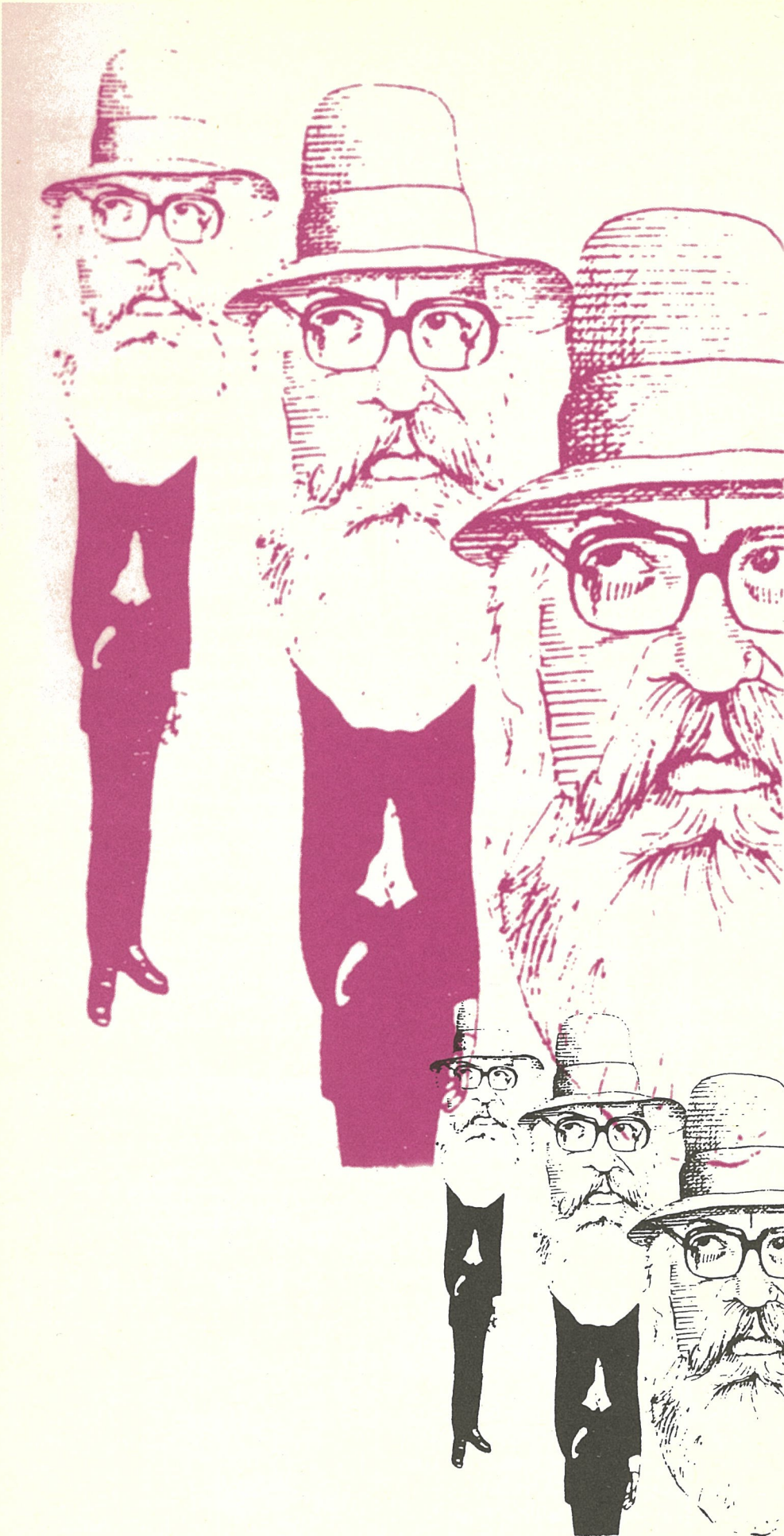

Δηλώσεις συμμετοχής εις τὸ Ταμείον τοῦ Θεάτρου. Ἀντίστοιχον συμμετοχῆς, ὅσο καὶ ἂν μὴ... εἰσθηρίου.

Ὁ πρόεδρος **ΛΑΚΗΣ ΣΤΕΑΣ**
Ὁ Γεν. Γραμματεὺς **ΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ**

ΣΤΕΝΕΥΟΥΝ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΛΑΧΑΣ, ζωγράφος-πεζογράφος

Σ τη Θεσσαλονίκη ήρθα το καλοκαίρι του 1955, τελειώνοντας στο Κιλκίς το

γυμνάσιο, για να προετοιμαστώ για τις εισαγωγικές εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο που τότε ήταν το Σεπτέμβριο. Πράγματι διάβασα, έδωσα εξετάσεις και μπήκα στο Οικονομικό Τμήμα της Νομικής, στη ΝΟΕ. Ερχόμενος σε μια πόλη, όπως η Θεσσαλονίκη, εκδηλώθηκαν οι ατελείς αγάπες μου για το θέατρο που προέκυψαν από τα διάφορα σχολικά θεατρικά δρώμενα. Είχα μια πολύ αξιόλογη παιδαγωγό, η οποία κατά τα χρόνια μου στο δημοτικό και το γυμνάσιο, με εξοικείωσε με το χώρο του προσκηνίου, είτε μέσα από διάφορες γνωστές σχολικές παραστάσεις είτε με απλές απαγγελίες. Το σίγουρο είναι ότι με βοήθησε να μπορώ δημόσια να διατυπώνω ένα λόγο. Προηγήθηκαν βέβαια γεγονότα τα οποία ανάγονται στην πρωιμότερη ηλικία. Το 1949 έφυγα από το Κιλκίς κρυφά, χωρίς να ειδοποιήσω κανέναν, ακολουθώντας ένα θίασο με την επιθυμία να γίνω ηθοποιός. Βέβαια τα εικοσιπετράωρα ήταν δραματικά, γιατί η περίοδος ήταν πολύ δύσκολη...Βρισκόμασταν προς τη λήξη του Εμφυλίου... Την επομένη γύρισα στο Κιλκίς."

“ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΟΛΙΕΣ”

Στο Πανεπιστήμιο τα πράγματα είναι πολύ ενδιαφέροντα, πολύ περισσότερο για ένα παιδί που έρχεται από την επαρχία. Η Θεσσαλονίκη είναι μια γοητευτική πόλη, οι περιπάτοι για να την ανακαλύψω είναι συνεχείς και επίμονοι. Έγκαιρα προσπάθησα να γνωρίσω το πρόσωπο της πόλης, να δω τις κρυφές τις όψεις. Είχα μια έντονη αγωνία να γνωρίσω τον κόσμο και τις συμπεριφορές του, να δω τις πιο εξοικειωμένες, με τους δικούς μου ρυθμούς, περιοχές, όπως εντέλει νομίζω ότι ήταν η περιοχή της Αγίας Τριάδας, η Ανάληψη, η περιοχή του Διοικητηρίου.

Τα παιδιά που ερχόμασταν από τη Μακεδονία και τη Θράκη κυρίως προερχόμασταν από καπνοπαραγωγικές περιοχές. Είχαμε ένα μεγάλο προνόμιο για τα χρόνια εκείνα αλλά, γιατί όχι, και για τα σημερινά: Να σπουδάζουμε στα Οικονομικά Τμήματα του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης μένοντας σε στέγη που μας προσέφερονταν δωρεάν. Το οικοτροφείο της Συνεταιριστικής Ένωσης Καπνοπαραγωγών Ελλάδος, της γνωστής ΣΕΚΕ, ήταν στην καρδιά της Θεσσαλονίκης: **Τσιμισκή και γωνία Καρόλου Ντιλ**. Δίπλα βρισκόταν ο κινηματογράφος **“Τιτάνια”**, στη γωνία η μεγάλη καινούρια αίθουσα του **“Ολύμπιον”**, Αγίας Σοφίας με Τσιμισκή βρισκόταν το γνωστό ζαχαροπλαστέιο του **“Φλόκα”**, απέναντι η εφημερίδα **“Μακεδονία”**, παραδίπλα τα **“Διονύσια”** και περιώνυμα καφενεία, όπως το **“Αστόρια”**, το **“Ίλιον”**... Εκεί λοιπόν ήταν το κέντρο και μεις είμασταν μέσα στην καρδιά του. Συγχρόνως μου άρεσε να ανιχνεύω τις παρυφές της πόλης. Χάρη στους περιπάτους που έκανα, κατόρθωσα να έχω μια όσο το δυνατό μεγαλύτερη εποπτεία της Θεσσαλονίκης. Παράλληλα μ’ αυτές τις ανθρωπογεωγραφικές ανιχνεύσεις και με τη ζωή στο Πανεπιστήμιο, προσπαθούσα να δω πώς κινείται η πνευματική ζωή της πόλης.”

Κώστας Ζαρούκας ιδρυτής-διευθυντής του “Νέου Θεάτρου”

“ΤΟ ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ”

Πρέπει να ήταν αρχές του 1956, όταν αναγγέλθηκε η ίδρυση του **“Καλλιτεχνικού Οργανισμού Βορείου Ελλάδος”**, του **“Νέου Θεάτρου”**, από τον **Κώστα Ζαρούκα**, έναν Θεσσαλονικιό από γνωστή οικογένεια της πόλης, με σπουδές στο Πανεπιστήμιο και το Εθνικό Θέατρο. Ο καλλιτεχνικός αυτός οργανισμός είχε συγκεντρώσει το ενδιαφέρον ενός σημαντικού μέρους του πνευματικού κόσμου της πόλης. Στις εγκαταστάσεις της **ΔΕΘ** λειτούργησε παράλληλα και η δραματική σχολή του Ζαρούκα, την περίοδο ακριβώς που ήμουν στο Θεαγένειο Νοσοκομείο με πρόβλημα υγείας. Αμέσως αναπήδησαν από μέσα μου όλες οι απωθημένες, οι αδιαμόρφωτες αγάπες για το θέατρο. Βγαίνοντας από το νοσοκομείο θέλησα να δω, τι ήταν αυτή η δραματική σχολή. Πράγματι γράφτηκα και άρχισα να παρακολουθώ μαθήματα.

Στη σχολή του Ζαρούκα παρουσιάζαμε λογοτέχνες της Θεσσαλονίκης απαγγέλοντας στην **“Ταράτσα του Μεγάρου των Εθνών”**, το κτίριο της ΔΕΘ, κάπου εκεί κοντά στο σημερινό Βελλίδειο. Όλα αυτά ήταν πρωτόγνωρα και ενδιαφέροντα για μένα, πολύ δε περισσότερο όταν εκτιμήθηκαν οι επιδόσεις μου και μου δόθηκαν ρόλοι εξαρχής σημαντικοί και προβεβλημένοι. Πέρα όμως από τις απαγγελίες στις εκδηλώσεις, διδασκόμασταν υποκριτική, μουσική και χορό, κυρίως παραδοσιακό, σε διάφορα κτίρια του χώρου της Έκθεσης. Εν τω μεταξύ ο Ζαρούκας είχε πάρει από το Δήμο Θεσσαλονίκης το χώρο όπου βρίσκεται σήμερα το Θέατρο Κήπου. Με τον αρχιτέκτονα **Ρέγκο** σχεδίασαν το σκηνικό χώρο για τις παραστάσεις και ειδικά για τον **“Γύπαρη” του Χορτάτζη**, με τον οποίο ξεκίνησε τον Αύγουστο του 1957 το **“Νέο Θέατρο”** του Κώστα Ζαρούκα. Ήμουν στη διανομή του έργου, στο οποίο κλήθηκαν να παίξουν γνωστά ονόματα. Πρωταγωνίστρια ήταν η **Μαίρη Λεακού**. Πρώτο ζευγάρι ήταν η **Λεακού με τον Ζαρούκα**. Επίσης έπαιξε άλλη μια γνωστή ηθοποιός, η **Ντόρα Βολωνάκη**. Μαζί κάναμε

το δεύτερο ζευγάρι. Ο γνωστός σε όλους μας **Αθηνόδωρος Προύσαλης**, η **Μαίρη Βεάκη**, η κόρη του **Αιμίλιου Βεάκη**, ο **Κλέαρχος Καραγιώργης**, ο **Γιώργος Ζωγράφος**. Η **Σούλα Δημητρίου** με το **Νέλσωνα τον Μωραϊτόπουλο** ήταν το τρίτο ζευγάρι. Η έναρξη του Θεάτρου Κήπου έγινε με τον **“Γύπαρη”**. Το έργο παρουσιάστηκε μ’ έναν σκηνοθετικό τρόπο άγνωστο για τα θεατρικά ήθη της πόλης. Ο Ζαρούκας αντιμετώπισε μ’ έναν εντελλώς δικό του, προσωπικό, τρόπο αυτό το κλασικό έργο της θεατρικής μας παράδοσης. Δεν είχε αρέσει στους φιλολογικούς κύκλους, και δη **στον Λίνο τον Πολίτη**, το γεγονός ότι ο Ζαρούκας είχε παρέμβει στο κείμενο για να το προσαρμόσει. Έπειτα από είκοσι ημέρες ακολούθησε **“Η Ωραία Μπαλωματού” του Λόρκα**. Υπό πίεση ετοιμάσαμε και **“Τ’ Αρραβωνιάσματα” του Μπόγλη**, τα οποία εντέλει δεν ανέβηκαν.

Εν τω μεταξύ την άνοιξη του 1957 οργανώθηκε μια μεγάλη εκδήλωση στο **Βασιλικό Θέατρο** για τα **“Εκατό χρόνια από το θάνατο του Σολωμού”**. Αυτό ήταν κάτι πολύ ωφέλιμο για μένα, γιατί για πρώτη φορά εκτός από το άκουσμα του **“Εθνικού Ύμνου”** και της **“Ξανθούλας”**, θα είχα τη δυνατότητα να μελετήσω Σολωμό. Η εκδήλωση αυτή στο Βασιλικό Θέατρο είχε πολύ μεγάλη επιτυχία από πλευράς προσέλευσης κόσμου, το θέατρο ήταν κατάμεστο. Όμως και πάλι υπήρξε έντονη αντίδραση όσον αφορά την **οιονεί θεατροποιημένη** παρουσίαση της ποίησης. Ο κόσμος είχε ενθουσιαστεί, το ίδιο και οι κριτικοί, ο **Λίνος ο Πολίτης**, όμως, ως ερευνητής του έργου του Σολωμού, είχε από την πλευρά του αρκετό δίκιο ν’ αντιδράσει. Γενικά η παρουσίαση της ποίησης στη σκηνή δεν είναι εύκολη υπόθεση, πρόκειται για δύσκολο εγχείρημα. Εν πάσει περιπτώσει το κοινό και οι εφημερίδες, όπως η **“Μακεδονία”**, ο **“Ελληνικός Βορράς”**, η **“Νέα Αλήθεια”**, είχαν εγκωμιάσει την προσπάθεια.

“ΤΟ ΝΕΟ ΘΕΑΤΡΟ..”

Συνήθως ον Καλλιτεχνικό Σωματείο, με την ιδιαιτεία πρωτοβουλία μελών της Κοινωνίας της Θεσσαλονίκης. Κέρησε τη συνείδηση και τη συναρπαστική των άφωτων Κρατικών Άρχων και του Λήγου της Μεσοδυτικής πρωτεύουσας.

Απόφαση, πολύ δύσκολη και τραγική — και πολύ τολμηρή και μεγαλειώδης το Έργο από την έναρξη. Μά αν δεν παρενοχλούσε από τα Μέγιστα και τα Άλκιβηδ, τι νόημα έχει η ζωή μας;... Πόρμος το λόγο της πραγματοποιήσεως των θεατρικών μας Όνειρων με συνοδοιπόρο μας πνεύ, και φίλοι μας Άγγιλο, και άλλο μας (αναπαύσαστε νομίζουμε) την Άγρια. Την άγρια για τον τόπο μας έκθετο, την Έλλδα μας πρώτα, κι ύστερα τη Βόρειαν Έλλδα. Την Άγρια για τους συντακτές μας και για όσους στοιχίζονται και λατρεύουν για ένα Άλκιβηδο Θέατρο, Θέατρο Ύψους, με σενάριο και λαλή; Τέρας. Ήρθε να Λοματική Σχολή και Σχολή Χορού από τα Εθνικιστικά πρότυπα — δεν τα παιδιά της Βόρειας Έλλδα; από άδυνατον να αποδείξουν στην πρωτεύουσα, θα μπορούσε να μετρήσουμε τη γνήσια θεατρική τέχνη και το χορό. Σκοπός μας, ίσα το εργαζόμενο από τις άφωτες Άρχες Καταστάσεώς μας, είναι «Η αντίθεση; καλλίτερον και προσηγορική της θεατρικής και χορογραφικής κινήσεως; εις την Βόρειαν Έλλδα». Μά μας κινήσεως καλλιτεχνικής και να ξεκινήσει πρώτα από την Άγρια της άλκιβηδ; Τέρας — χωρίς καμιά προσωπικότητα, χωρίς έρωτισμό, χωρίς συμπεριφορολογία και λαχρικόσμον; ερώσεως και αντίζη; Πού να δείταται από τη λαχρία να μεταφρασθώμεν στις Παρής της Άλκιβηδ; Τέρας το Θείατος, από πρωτογενερωσθώμεν στην κοιλία του Εθνικιστικού Πολιτισμού, την Έλλδα μας.

«Κλείσε μέσα στην νυχτή σου την Έλλδα, και θα αλεθωνθεί; μέσα σου να λαχράζει κάθε είδος μεγαλειώσεως, εργαζέ ο Σολωμός. Και τότε η Έλλδα είχε δημιουργήσει ένα θέατρο από άδυνατον μέσα στο κλίμα της μεγάλης Πόλεως, των Ύψους νομμάτων και των βαθιών προβλημάτων της; ανθρώπινης; συνειδησεως, και πού, αλκοιστικά, ροθμικά, χορονομικά, αλλοιότατον τραχυστάτο; οι έρωτες, βίβλος και κλίσεως, χωρίς τους περιορισμούς του Ιταλικού κοινού της σκηνής και την μεροληψία των λατρευόμενων του αυτοκρατορισμού.

Τότε το άλκιβηδο θέατρο θα παύσασιν να μεταφρασθώμεν. Κι όφρ ζήσουμε τώρα μέσα στο θανατικό Κήπο από μας παραχρήςσε, με τόση καταπόνηση, ο Λήμος Θεσσαλονίκης.

K. Z.

Ιούλιος 1957, "Θεατρο Κηπου", Καλλιτεχνικός Οργανισμός Βορείου Ελλάδος, δοκιμές στον "Γύπαρι" του Χορτάτζη, "Το Νεο Θεατρο", Ιδρυτής - Διευθυντής Κώστας Ζαρούκας.

Στη φωτογραφία, με βάση τις μνήμες του Κώστα Λαχά: ΑΠΟ ΑΡΙΣΤΕΡΑ - ΟΡΘΟΙ: Κλέαρχος Καραγιώργης - Μαίρη Βεάκη - Γιώργος Ζωγράφος - Αθηνόδωρος Προύσαλης - Μαίρη Λεκκού - Κώστας Ζαρούκας - Ντόρα Βολωνάκη - Κώστας Λαχάς - Σούλα Δημητρίου - Νέλωσιν Μωραϊτόπουλος - Ολίβια ...; ΚΑΘΙΣΤΟΙ: Καλλιδοπούλου - Παυλίτσος - Σωτήρης ...;

"ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΤΡΑΚΗ"

Παράλληλα με όλα αυτά είχα την τύχη να προλάβω την ύπαρξη κοντά στο Βασιλικό Θέατρο, του "Θεάτρου του Λευκού Πύργου", ενός κλασικού, από άποψη αρχιτεκτονικής, κτιρίου, κατά τον τύπο των ιταλικών θεάτρων. Στην άλλη άκρη της ευθείας αυτής, στριβοντας για το "Μακεδονία Παλλάς", υπήρχε το "Κρατικό Ωδείο", ένα από τα επώνυμα κτίρια της πόλης. Στο Θέατρο του Λευκού Πύργου, είδα για πρώτη φορά επαγγελματίες ηθοποιούς, στο "Λαϊκό Θέατρο" του Μάνου Κατράκη. Παιζόταν ο "Λόρδος Βύρωνας" του Σκουλούδη... Συμμετείχαν ηθοποιοί πολύ σημαντικοί, όπως η Δάφνη Σκούρα, ο Πιρπασόπουλος, η Νανά η Παπαδοπούλου, ο Γιώργος ο Βλαχόπουλος, ο Γιώργος Βελέντζας, ηθοποιοί που ενδεχομένως για τις νεότερες ηλικίες δεν σημαίνουν πολλά, που όμως υπήρξαν σημαντικότεροι καλλιτέχνες. Εκεί, στο Θέατρο του Λευκού Πύργου, συνάντησα ένα απόγευμα, μεταξύ απογευματινής και βραδυνης παράστασης, τον Μάνο Κατράκη. Ήταν κατηφής, στενοχωρημένος, οι παραστάσεις δεν πήγαιναν καλά, ήταν δύσκολα τα χρόνια... Τόλμησα να πλησιάσω τον Κατράκη και να του πω ότι μ'ενδιαφέρει το θέατρο, ότι πήγαινα σε μια δραματική σχολή. Θυμάμαι αυτό που μου είπε, χωρίς να με αποτρέψει: "Η δουλειά του ηθοποιού είναι σαν τον αλεξιπτωτιστή, πέφτεις και δεν ξέρεις αν θα είσαι σώος ή θα σπάσεις τα πόδια σου. Βέβαια οι ηθοποιοί, καμιά φορά σπάμε και τα

μούτρα μας. Αλλά να πας...", μου είπε. Για ένα εικοσάχρονο παιδί, από την επαρχία, η ενθάρρυνση να του λέει ο Κατράκης αυτά τα πράγματα.

"ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ"

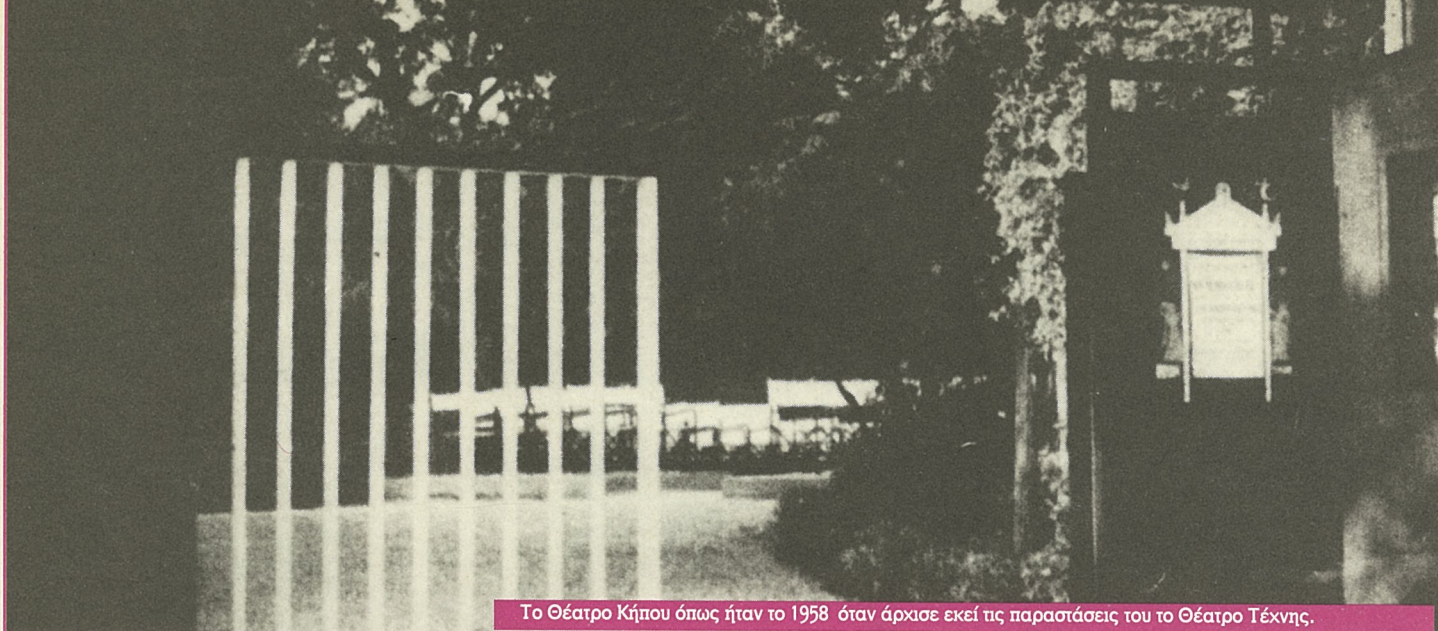
Παρά τις πιέσεις της οικογένειας να μην παρατήσω το Πανεπιστήμιο, από τα πράγματα αναγκάστηκα να εγκαταλείψω τις σπουδές. Είχα ξεκινήσει μια αλληλογραφία με τη δραματική σχολή του "Θεάτρου Τέχνης" του Καρόλου Κουν στην οποία τότε χρέη γραμματέα εκτελούσε ο Κώστας ο Καζάκος. Σε μια επιστολή του ο Κώστας μου ανακοίνωσε ότι το Μάιο το '57 θα ανηφόριζαν στη Θεσσαλονίκη, στο Βασιλικό Θέατρο. Εγώ ήμουν μέσα στις χαρές. Βέβαια ο Ζαρούκας δεν μας επέτρεπε να "αλληθωρίζουμε" προς τις ήδη υπάρχουσες σχολές εδώ του Κρατικού Ωδείου και της Τριανταφυλλίδη, μην τυχόν και "διαδοθεί ο τρόπος με τον οποίο μας δίδασκε", σχεδόν μας είχε δημιουργηθεί η εντύπωση ότι διά βίου θα μέναμε εκεί. Εγώ όμως αλληλογραφούσα με τη σχολή του Κουν. Έτσι, όταν ήρθε το Θέατρο Τέχνης είκαν ανάγκη από κά-

ποια πρόσωπα για τις παραστάσεις. Προετοιμάστηκα, για να με ακούσει ο Κουν, στο δωμάτιο του αγαπημένου μου φίλου του Τόλη Καζαντζή, επέλεξα μερικά ποιήματα του Καβάφη, ένα δημοτικό ποίημα και ένα απόσπασμα από αρχαία ελληνική τραγωδία. Οι απαγγελίες του Καβάφη φαίνεται πως άρεσαν στον Κουν, και εν τέλει με πήρε. Βέβαια δεν έπαιξα... Πάντως φορούσα κοστούμι και ήμουν στις παραστάσεις με το μεγάλο ρεπερτόριο εκείνης της χρονιάς: "Ο Κύκλος με την Κιμωλία", "Το Αυγουσπάτικο Φεγγάρι", "Στάση Λεωφορείου", "Τριαντάφυλλο στο Στήθος". Όλος ο θίασος του Θεάτρου Τέχνης βρισκόταν σε μια περίοδο ακμής, την μεταπολεμική: Γιώργος Λαζάνης, Χατζημάρκος, Μπάκας, Μηνάς Χρηστίδης, Λίλη Παπαγιάννη, Μάρω Κωνσταντάρου και πολλοί νέοι: Γιώργος Κωνσταντίνου, Κώστας Καζάκος,

Ο Κάρολος Κουν με τη Λούλα Αναγνωστάκη

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Το Θέατρο Κήπου όπως ήταν το 1958 όταν άρχισε εκεί τις παραστάσεις του το Θέατρο Τέχνης.

Μίμης Κουγιουμτζής, Θανάσης Μυλωνάς...

Οι παραστάσεις, για όσους έζησαν εκείνη την περίοδο, ήταν μυθικές. Για κάμποσα χρόνια το **Θέατρο Τέχνης** διατηρούσε μια πολύ στενή σχέση με την πόλη. Η άνοδος του κάθε χρόνο ήταν το μεγάλο γεγονός. Η παρουσία του Θεάτρου Τέχνης στη Θεσσαλονίκη, επηρέασε όχι μόνο εμένα αλλά γενιές ολόκληρες. Διέθετε ένα άλλου είδους διδακτικό ήθος, είναι αυτό το ήθος που προσλαμβάνει ο θεατής από το καλό θέατρο.

“ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΚΟΥΝ”

Το Σεπτέμβριο του '57 κατέβηκα στην Αθήνα, πράγμα που σήμαινε ότι θα έπρεπε να διακόψω το Πανεπιστήμιο. Έκρινα ότι θα ήταν καλύτερο για μένα να πάω στη σχολή του **Κουν**. Μάλλον καλά έκανα, αφού είχα τη δυνατότητα να σχετιστώ και με άλλους μεγάλους δασκάλους και να διεισδύσω στους χώρους της λογοτεχνίας, να εντοπίσω τα τεράσια ελλείμματά μου. Να συνδυάσω τον σκηνοτικό χώρο με τις εικαστικές μου αγάπες. Η καταγωγή μου ως ζωγράφου και πεζογράφου, είναι το **Θέατρο Τέχνης**. Βέβαια, αν και πέρασα επιτυχώς τις εξετάσεις στην Επιτροπή Ταλέντων και πήρα την άδεια, δεν άσκησα το επάγγελμα του ηθοποιού εξαιτίας προβλημάτων υγείας, της έλλειψης χρημάτων για τα πρώτα έξοδα στην Αθήνα αλλά και των στρατιωτικών μου υποχρεώσεων.

Επέστρεψα στη Θεσσαλονίκη τον Ιανουάριο του 1960. Τότε έχουμε τις πολύ ενδιαφέρουσες, για την εποχή τους, προσπάθειες της **Αγγελικής Τριανταφυλλίδη** που συνεργαζόταν με τον **Ιάκωβο Λεβισιάνο**, το **“Στρατιωτικό Θέατρο”**, το **“Θέατρο της Τούλας Δρά-**

κου”, εκεί κάπου κοντά στην πρώην Ηλεκτρική Εταιρεία. Παράλληλα υπήρχε το θερινό θέατρο **“Μετροπόλ”**, δίπλα στο Κρατικό Ωδείο. Σ' αυτό το θερινό θέατρο είδα για πρώτη φορά τον **Αυλωνίτη** και το **Χρήστο Ευθυμίου** με τον οποίο συναντηθήκαμε αργότερα στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Οι άνθρωποι αυτοί προέρχονταν από την επιθεώρηση και διέθεταν όλο αυτό τον πλούτο των εκφραστικών μέσων και όλη εκείνη την επαγγελματική ευθύνη να διασκεδάσουν τον κόσμο.

“ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΘΕΑΤΡΟ”

Μετά και το στρατιωτικό εντάσσομαι στο Πανεπιστημιακό Θέατρο και από το 1960 έως το 1961 εργάζομαι στο σωματείο **“Τέχνη”**. Εν τω μεταξύ έχει επιστρέψει από τη Αυστραλία, ο **Κυριαζής Χαρατσάρης**, που συγκροτεί το **“Πανεπιστημιακό Θέατρο”**. Ήδη όμως ο **Χαρατσάρης** είχε κάνει την εμφάνισή του στα θεατρικά πράγματα πριν τον πόλεμο, όταν είχε συνεργαστεί με τον **Κουν** στην ιστορική παράσταση του **“Πλούτωνα”**, ενώ το 1944 είχε δημιουργήσει έναν κύκλο με θεατρικές, λογοτεχνικές και εικαστικές δραστηριότητας, εδώ στη Θεσσαλονίκη. Ο **Χαρατσάρης** επιστέφοντας συγκέντρωσε γύρω του έναν κύκλο ενδιαφερόντων παιδιών που είχαν σχέση και με το Πανεπιστήμιο. Στη δημιουργία του **Πανεπιστημιακού Θεάτρου** συνέβαλε σημαντικά και ο **καθηγητής Συμεωνίδης**... Σ' ένα μικρό υπόγειο, στη Μητροπόλεως 115, στήθηκε το θεατράκι. Πολύ ωραίες παραστάσεις δινότουσαν κατά τη διάρκεια της φοιτητικής εβδομάδας, το μεγάλο ετήσιο πανεπιστημιακό γεγονός που σχεδόν πάντα κατέληγε σε μεγάλη κρασοκατά-

νυξη. Ο **Χαρατσάρης**, τόσο με τις σκηνοθεσίες όσο και με τις μεταφράσεις του, σηματοδοτεί την περίοδο εκείνη, την έλευση του σύγχρονου θεάτρου. Ήταν, θα μπορούσαμε να πούμε, ένα είδος **Κουν** για τη Θεσσαλονίκη. Πολλοί υποστηρίχτηκαν από αυτόν ενώ από τα χέρια του βγήκαν και πολλά γνωστά ονόματα. Το **«Πανεπιστημιακό θέατρο** ήταν μια πολύ καλή συντροφιά και καθώς εγώ ήδη είχα αρχίσει να προσανατολίζομαι προς τη ζωγραφική και τη λογοτεχνία αυτή με ενεθάρρυνε.

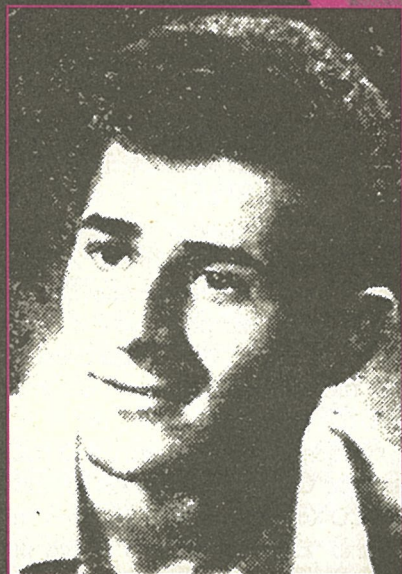
“Η υπόθεση του **Φοιτητικού Θεάτρου** αρχίζει να εξασθενεί όταν δημιουργείται το Κρατικό Θέατρο. Ο πρώτος διευθυντής του, ο **Καραντινός**, έφερε ορισμένους ηθοποιούς και τον Αποστόλου, τον σκηνοθέτη της **“Απικής Σκηνης”** που ο ίδιος είχε δημιουργήσει το 1957. Το φοιτητικό θέατρο περνά στα χέρια του Αποστόλου κατά το 1962, σε μια δύσκολη περίοδο. Υπό άλλη μορφή το φοιτητικό θέατρο συνεχίζει μέχρι την περίοδο της δικτατορίας, ενώ ήδη δημιουργείται και ο **Φ.Ο.Θ.Κ.**, ο **Φοιτητικός Όμιλος Θεάτρου και Κινηματογράφου**. Ο **Χαρατσάρης** παρ' όλα αυτά συνεχίζει με το **“Ελεύθερο Θέατρο”**, σ' ένα μικρό θεατράκι τριάντα περίπου θέσεων, μεταξύ **Βενιζέλου** και **Τσιμισκή**.

Η δημιουργία του Κρατικού Θεάτρου στις αρχές του '60 είναι καταλυτική και ενσωματώνει όλες τις προσπάθειες που έγιναν από διάφορες μεριές. Ακόμη όμως και σήμερα δεν υπάρχουν στη Θεσσαλονίκη, πέραν του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος, καθαυτοί επαγγελματικοί θιάσοι. Υπάρχει βέβαια η **“Πειραματική Σκηνή”**, η **“Παράθλαση”** και άλλα θεατρικά σχήματα που κάνουν πολύ σημαντική δουλειά. Θιάσους όμως θεατρικούς, αγορά θεατρική που να συντηρεί επαγγελματικούς θιάσους, δεν βλέπω. Αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα της πόλης».

ΑΠΟ ΨΑΘΑ ΜΕΧΡΙ ΓΕΝΟΒΕΦΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΛΟΥΧΟΣ, ηθοποιός

Συνέντευξη στην Όλγα Τσαντήλα

Ηταν ο αντικαταστάτης και αγγελιοφόρος του Δημήτρη Παπαμιχαήλ στο ραντεβού με την Βουγιουκλάκη στην ταινία "η Αλίκη στο Ναυτικό". Είναι ο κ. **Γιάννης Μαλούχος**, ο γνωστός ηθοποιός, γνωστότερος κυρίως από τον κινηματογράφο, παρά το γεγονός ότι η θεατρική του καριέρα δεν είναι καθόλου αμελητέα. Αντιθέτως υπήρξε πλουσιότατη σε παραστάσεις σε όλην την Ελλάδα, σε ένα ρεπερτόριο που ξεκινούσε από την αρχαία τραγωδία και έφτανε στον αντίποδα της επιθεώρησης και της οπερέτας, είδη που ανθούσαν στις θεατρικές σκηνές της Θεσσαλονίκης τη δεκαετία

του 1950. Η περιπλάνηση του κ. Μαλούχου, πολιτογραφημένου πλέον Θεσσαλονικιού θεατρικά, σε διάφορους θιάσους της εποχής εκείνης δείχνει την ποικιλομορφία των θεαμάτων που η Θεσσαλονίκη προσέφερε στο θεατρόφιλο κοινό της: από αρχαία τραγωδία μέχρι οπερέτες και μπουλούκια όπου ο υποβόλεας αξίωνε με στεντόρεια φωνή ρόλο σκηνοθέτη.

ΛΑΪΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
ΓΗΠΕΔΟΝ Χ. Α. Ν.
ΚΡΙΝΙΩ ΠΑΠΑ - ΣΠ. ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ
ΤΡΙΤΗ 23 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΩΡΑ 9.30 Μ.Μ.
ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ
ΕΡΩΦΙΛΗ
Εισιτήρια πωλούνται εις τὸ Ταμείον τοῦ
Θεάτρου. Τηλ. 71—220
(754)

"ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ ΣΤΗ ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑΪΚΟΥ"

Η πρώτη φορά που ήρθα στη Θεσσαλονίκη ήταν το χειμώνα του 1953. Ήμουν ακόμη στη σχολή, στη Σχολή Θεάτρου του Κωστή Μιχαηλίδη, στο 2ο έτος. Ο Μουσουρής ανέβαζε στη Θεσσαλονίκη δύο παραστάσεις, την "Αντιγόνη" και την "Ερωφίλη", που παίζθηκαν στο γήπεδο της ΧΑΝΘ. Σε αυτήν την παράσταση συμμετείχε η Ασπασία Παπαθανασίου, η Κρινιώ Παππά στο ρόλο της Ισμήνης. Επίσης έπαιζε ο Μουσουρής, ο Πάλλης, ο Παππάς. Αυτό που θυμάμαι είναι ότι μέναμε κοινόβια, όλα τα παιδιά μαζί- που αποτελούσαμε το χορό- μέσα στη ΧΑΝΘ, για να μην πληρώσει πολλά ο Μουσουρής.

Η ανταπόκριση του κοινού στην παράσταση ήταν πολύ μεγάλη, ας μην ξεχνάμε ότι τότε οι παραστάσεις και ειδικά οι τραγωδίες δεν ήταν συχνές, όπως συμβαίνει σήμερα που ανεβαίνουν κάθε καλοκαίρι με το σωρό στα φεστιβάλ. Τότε δεν υπήρχε αυτή η ποσότητα, η ποικιλία και οι διαφορετικοί τρόποι ερμηνεύσης και εκτέλεσης μιας παράστασης. Τα έργα ανέβαιναν με τον παραδοσιακό τρόπο, σύμφωνα με τη σχολή του Ράινχαρντ, του μεγάλου γερμανού πολίτη του Εθνικού Θεάτρου, του Μινωτή και του Ροντίρη και ο μόνος που είχε μία άλλη άποψη ήταν ο Κουν με το Θέατρο Τέχνης. Όχι ότι οι παραστάσεις δεν ήταν ωραίες, ίσα ίσα, ήταν πολύ προσεγμένες με πολύ μεγαλοπρέπεια, αγάπη και σεβασμό στα κείμενα. Και με πολύ μελέτη και στοχασμό. Αλλά ο Κουν έκανε διαφορετική δουλειά, ακολουθώντας τη σχολή Στανισλάφσκι μία πιο μοντέρνα και ανθρώπινη προσέγγιση στα έργα. Όταν είχε ανεβάσει τις "Ορνιθες" η παράσταση ενόχλησε καθώς ήταν πολύ πρωτοποριακή. Έβαλε έναν ιερέα να ψάλλει, έβαλε μπουζούκι, ο χορός ήταν εντελώς ιδιότυπος, δεν ήταν η βαριά η άκαμπτη κίνηση που μέχρι τότε υπήρχε».

ΘΕΑΤΡΙΚΑ CRASH TEST

Θεωρούσαμε ότι τα έργα μας έπρεπε πρώτα να παιχτούν στη Θεσσαλονίκη και μετά στην Αθήνα. Υπήρχαν θιασάρχες που έλεγαν "αν πετύχω στη Θεσσαλονίκη, θα πετύχω στην Αθήνα" και φυσικά συνέβαινε το αντίστροφο- ένα έργο που είχε επιτυχία στην Αθήνα λέγαμε αμέσως να το παρουσιάσουμε στη Θεσσαλονίκη. Υπήρχε εμπιστοσύνη στο κοινό της πόλης, γιατί η Θεσσαλονίκη είχε από πάντα μεγάλη παράδοση στο θέατρο. Μπορώ να πω ότι τότε πιο πολύ πήγαινε ο λαός στο θέατρο από ό,τι σήμερα. Υπήρχαν θίασοι, όπως της Λαμπέτη και του Χορν που έπαιζαν με το ίδιο σκηνικό και τους ίδιους ακριβώς συντελεστές και στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Οι καλλιτέχνες στην πλειονότητά τους ήταν έντιμοι απέναντι στο κοινό και στην τέχνη. Τώρα γίνονται οι δουλειές λίγο τσαπατσούλικα και πρόχειρα, διότι στοχεύουν στην κατανάλωση και στο εμπόριο. Ακόμη και οι πολύ μεγάλες επιθεωρήσεις με τα τρανταχτά ονόματα, όπως του Χατζηχρήστου, του Αυλωνίτη, του Μαυρέα, του Ρίζου, του Σταυρίδη, έρχονταν όπως έπαιζαν στην Αθήνα.

Διψούσε η Θεσσαλονίκη να παρακολουθήσει αθηναϊκούς θιάσους και πολλές φορές συνέβαινε να ανεβαίνουν αθηναϊκοί θίασοι στη Θεσσαλονίκη και να κάθονταν ολόκληρη τη σαιζόν, που σπανιότατα συμβαίνει σήμερα. Μόλις τελείωνε η χειμερινή σαιζόν, μετά έπαιζαν στα θερινά θέατρα. Όσον αφορά το θέατρο μίας άλλης κουλτούρας, όπως του Κουν, αυτό δεν έκανε παραστάσεις στη Θεσσαλονίκη πολύ τακτικά, αν και τότε δεν υπήρχε ο διαχωρισμός του εμπορικού και του ποιητικού θεάματος, γιατί και μέσα στις εμπορικές επιτυχίες υπήρχαν και πολύ καλές παραστάσεις. Το μόνο που είχαν ξεχωρίσει από την αρχή ως ακραϊφνώς ποιοτικά ήταν του Κουν, το Προσκήνιο του Σολωμού και το Εθνικό. Και τα τοπικά θέατρα της Θεσσαλονίκης, όμως, έρεπαν προς το πιο δύσκολο θέατρο.»

Εχω παίξει στο Στρατιωτικό Θέατρο, το επονομαζόμενο Θέατρο Κατερίνας, με έναν θίασο και ανεβάζαμε κωμωδιούλες. Εγώ αντικαθιστούσα το Βουτσά που υπηρετούσε τότε.

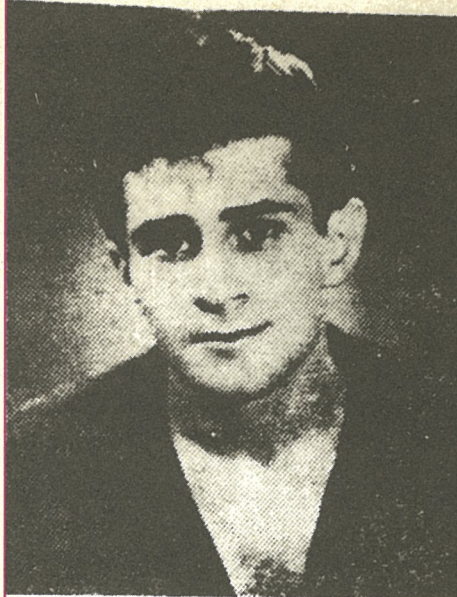
Στο θέατρο κάνεις κάτι που πρέπει να δώσεις την ψυχή σου, το σώμα σου, τα πνευμόνια σου, και για αυτό δεν τρώγαμε τίποτε πριν από την παράσταση. Εγώ έπινα μόνο νερό και στην προεμιέρα καμιά ασπιρίνη. Μετά την παράσταση περιμέναμε τη στιγμή που θα ρίχναμε νερό στο πρόσωπό μας, για να ξεμακιγιαριστούμε. Τότε είχαμε την αίσθηση ότι είχαμε κάνει κάτι και μετά από μεγάλο κόπο. Αν έχεις επιτυχία, διπλασιάζεται η ευφορία. Βγαίναμε έξω, πίναμε, τρώγαμε, και μιλούσαμε για θέατρο. Όλο λέγαμε να πούμε κάτι άλλο και όλο στο ίδιο θέμα πέφταμε.

Το Ντορέ ήταν το στέκι και από τότε έμεινε η παράδοση και μαζεύονται οι ηθοποιοί εκεί. Μας άρεσαν πολύ και τα κουτούκια, κάτι που πήραμε από τους παλαιότερους ηθοποιούς. Εγώ όταν δω μεγάλη ταβέρνα ή σουπερ-μάρκετ αρρωσταίνω, δεν τα συμπαθώ καθόλου. Μου αρέσουν τα ψιλικατζίδικα, τρελαίνομαι μόλις βρω κανένα μικρό τσαγκάρι και ραφτάδικο. Κοιτάζαμε, λοιπόν, να βρούμε κουτουκάκια. Τι θέλαμε; να φάμε και να φλερτάρουμε. Και εμείς ήμασταν και νεαρούλιδες και γίναμε γρήγορα κάποια ονοματάκια. Όσο να είναι είχαμε και τις θαυμάστριές μας.»

ΕΤΡΕΜΑΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΟΥ

Στο Στρατιωτικό παίζαμε κωμωδίες- φάρσες και εκεί στην προεμιέρα μίας οπερέτας μου συνέβη, ίσως ένα από πιο δυσάρεστα περιστατικά στην καριέρα μου. Εγώ, αυτό το είδος δεν το ήξερα πολύ καλά, καθώς είχα βγάλει σχολή πρόζας. Μετά έπαιξα στην επιθεώρηση αν και δεν τη συμπαθούσα πολύ. Βέβαια η επιθεώρηση μου έδωσε πολλά ωραία στοιχεία γιατί μπορεί ως είδος να μην έχει βάθος, αλλά σου δίνει την ευκαιρία να χορέψεις, να τραγουδήσεις, να λύσεις το σώμα σου, να χαλαρώσεις. Εγώ τότε δεν είχα αποκτήσει αυτή τη χαλαρότητα γιατί ήμουν μικρός-στη σχολή ακόμη- και μου είχαν δώσει ένα ντουέτο με τη Ζωή Λεπενιώτη. Είχα κάνει πρόβες, δεν κατάφερα, όμως, να αφομοιώσω το ρόλο ούτε να αποκτήσω τη σχετική ευχέρεια σε αυτό το είδος. Εν τω μεταξύ σε αυτά τα έργα έκαναν πολύ γρήγορα τις πρόβες και χρησιμοποιούσαν στην παράσταση και υποβολεία. Στην προεμιέρα είχα τέτοιο τρακ, που τα πόδια μου δε με σήκωσαν, έτρεμα ολόκληρος. Και την ώρα της παράστασης δεν μπόρεσα να βρω το στίχο και να χορέψω. Η συμπρωταγωνίστριά μου, λοιπόν, έφυγε θυμωμένη από τη σκηνή και με άφησε σύζυλο. Ήταν να ανοίξει η σκηνή να με καταπεί. Εκείνο το βράδυ έφυγα από το θέατρο τόσο σκοτεινός και έρημος και κά-

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΛΛΟΥΧΟΣ

Ένα από τα νέα εξαιρετικά στοιχεία του νεοελληνικού θεάτρου, τό όποιον προσιωνίζει εύρύτατον μέλλον εις τό θέατρον τής πρόζας. Ο κ. Μαλλούχος υποδύεται με όλως ιδιαίτερον υπεκριτικήν τέχνην τόν ρόλον του φύλακος εις τήν «Αντιγόνην» του Σοφοκλέους, όποία παίζεται με πρωτοφανή επιτυχίαν εις τό γήπεδον τής Χ.Α.Ν. υπό του Λαϊκού Θεάτρου. Ο κ. Μαλλούχος επίσης θά κρεώρη ένα από τους ημμαντικούς ρόλους εις τό νέον έργον «Έρωφίλη».

Εφημερίδα «Φως», 18/8/1955

ποια στιγμή μου ήρθε να πηδήξω στη θάλασσα. Μετά βέβαια έλεγα στους φίλους μου ότι ήμουν έτοιμος να πηδήξω, αλλά ήταν παγωμένη η θάλασσα».

ΨΑΘΑΣ ΚΑΙ ΓΕΝΟΒΕΦΑ ΕΛΕΟ ΥΠΟΒΟΛΕΑ

Δήλωσα παραίτηση αν και δεν την έκαναν δεκτή. Παρ'όλα αυτά έφυγα και πήγα στο θίασο του Κονταξή που έπαιζε στο θέατρο του Λευκού Πύργου. Το σχήμα είχε μορφή μπουλουκιού, αλλά με πολύ σπουδαίους ηθοποιούς. Και εκεί χρησιμοποιούσαν και υποβολείς γιατί κάθε εβδομάδα παρουσιάζαν καινούριο έργο, συνήθως γερμανικές φάρσες.

Και στην Πάτρα που παίζαμε πάλι πριν το '60 πάλι με έναν αντίστοιχο θίασο του Γιώργου Ολύμπου χρησιμοποιούσαμε υποβολέα. Εγώ κάθε βράδυ ξενυχτούσα να μάθω το ρόλο μου. Και κάθε εβδομάδα αλλάζαμε έργο και ερχόταν το κοινό με πασατέμπο από κάτω, με 10 δρχ. το εισιτήριο, στο Πάνθεον της Πάτρας. Από Ψαθά μέχρι και Γενοβέφα, τα παίζανε όλα. Το αποτέλεσμα δεν ήταν και τόσο κακό από την άποψη ότι ο κόσμος ερχόταν να ξεσκάσει και όντως διασκεδάζε.

Ο υποβολέας εκείνη την εποχή έκανε τα πάντα, μέχρι και σκηνοθεσία. Έλεγε στον

ΤΟ ΛΑΪΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΡΧΑΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Εφημερίδα «Μακεδονία», 27/7/1955

ηθοποιό που θα σταθεί, του έλεγε «τώρα θα πας δεξιά, τώρα αριστερά», φώναζε μάλιστα και ακουγόταν σε όλη την πλατεία. Ο υποβολέας θεωρούσε μεγάλη υπόθεση να ακούγεται σε όλη την πλατεία. Θεωρούσε ότι έπαιζε και αυτός, πρωταγωνιστούσε. Μία φορά θυμάμαι ότι ο Ζανίνο βγήκε στη σκηνή και αντί να πει τα λόγια της πρώτης πράξης, έλεγε της δεύτερης. Όταν ήρθε η ώρα της δεύτερης πράξης, δεν είχε να πει τίποτε καινούριο, οπότε έλεγε συνέχεια «όπως σας έλεγα και στην πρώτη πράξη».

«Έγιναν, όμως και παραστάσεις καταπληκτικές. Πρώτα πρώτα υπήρξαν πολύ μεγάλοι ηθοποιοί και δάσκαλοι, όπως ο Βεάκης, ο Χορν, η Μανωλίδου, ο Μαυρέας, ο Δενδραμής, ο Μακρής, ο Μамίας ένας καταπληκτικός κωμικός που δεν έπαιξε ποτέ στον κινηματογράφο και είχε να το λέει ο Χορν, ηθοποιοί που θα μείνουν από στόμα σε στόμα όπως η δημοτική ποίηση. Αυτοί οι ηθοποιοί μπορεί να ήταν αμόρφωτοι να μην είχαν σπουδάσει, είχαν όμως δύναμη, πάθος, αγάπη, και ένα μεράκι για τη δουλειά. Ήταν τόσο έντιμοι σε αυτό που έκαναν, ήταν τόσο γνήσιοι, που τύφλα να έχουν οι σημερινοί εγγράματοι του θεάτρου.

ΤΑ ΛΑΜΠΑΤΕΡ

Αν εξαιρέσεις μερικούς, αυτοί όλοι οι ψευδοδιανοούμενοι, τους οποίους πολύ σωστά αποκάλεσε ο Κουστουρίτσα «λαμπατέρ», αυτοί οι περισσότεροι καλάνε το θέατρο. Κανείς δεν είπε να μην γίνεται έρευνα στο θέατρο, δεν μπορείς όμως να κάνεις θέατρο μόνο με πειράματα. Να υπάρχουν νέα παιδιά, πειραματικές ομάδες που να ανεβάζουν νέα έργα πρωτοποριακά στη σύλ-

ληψη και στην εκτέλεση. Δεν μπορεί όμως ολόκληρο Κρατικό Θέατρο να ανεβάζει μία παράσταση όπως οι «Βάκκες». Αυτοί σκηνοθετούν πιο πολύ για την παρεούλα τους παρά για το κοινό. Ο Σακελλάριος όταν σκηνοθετούσε στόχευε να πιάσει τον παλμό του κοινού. Ο Βιλιάρντ κάποτε έδωσε μία κλοτσιά στην Comedie Française γιατί πίστευε ότι καταντήσει μουσειακό θέατρο ερήμην του λαού. Στο θέατρο, είπε, πρέπει να μπει λαός, τι δηλαδή η τέχνη για την τέχνη;

Ως ηθοποιός και στο θέατρο και στον κινηματογράφο κυνηγούσα την απλότητα, όσο μπορούσα.

Στην Αθήνα ήμουν στη σχολή Θεάτρου του Κωστή Μιχαηλίδη, που ήταν πολύ σπουδαίος σκηνοθέτης θεάτρου και καθηγητής μας με φοβερή μεταδοτικότητα, εκεί επίσης δίδασκαν η Αρώνη, ο Ανδρέας Φιλιππίδης, ο Κατράκης, ο Βαφιός.

Από το 1985 είμαι στη Θεσσαλονίκη στο Κρατικό. Παράλληλα δραστηριοποιήθηκα με το παιδικό και ίδρυσα τη Μακεδονική Σκηνή για αυτό το σκοπό. Επαιξα στο Παλλάς για τρία χρόνια, τα μονόπρακτα του Καμπανέλη τα οποία παρουσιάστηκαν σε κάποιους Δήμους, φεστιβάλ και σχολεία και σκόπευα να παρουσιάσω τους «Φασουλήδες του Κατσιπόρα» του Λόρκα πάλι σε σχολεία. Εδώ βρήκα κάποια πράγματα που με στήριξαν και πιστεύω ότι με το Κρατικό έδωσα μία καλλιτεχνική παρουσία που δεν θα μπορούσα να έχω στην Αθήνα. Αλλά δεν πιστεύω ότι έχω πει ακόμη την τελευταία μου κουβέντα στο κοινό.»

Τάμαριξ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΚΑΛΠΤΕΧΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ
ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΣ
ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ «ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1997»

ΛΕΩΦ. ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΟΛΓΑΣ 105, 546 43 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: (031) 867 860 - 6, TELEFAX: (031) 867 870

e-mail address: enenintaepa @ culture 97. gr

Διεύθυνση έκδοσης: Δημήτρης Καλοκύρης
Διεύθυνση σύνταξης: Γιώργος Σκαμπαρδώνης
Σύμβουλος έκδοσης: Γιώργος Αναστασιάδης
Έρευνα - συνεντεύξεις: Θεοδώρα Αυγέρη, Όλγα Τσαντήλα
Συ συνεργάτες του τεύχους: Γιώργος Αναστασιάδης, Ντίνος Ηλιόπουλος, Ιάκωβος Λεβισιάνος, Κώστας Λαχάς, Γιάννης Μαλούκος
Σελιδοποίηση - DTP: Κωνσταντίνα Σιδερίδου, Ατελιέ ΟΠΠΕΘ
Γραμματεία: Τατιάνα Παπά Φωτογραφίες: Άννα Τσούκα Τυπογραφικές διορθώσεις:
Δημήτρης Ανανιάδης, Μάρθα Βαζάκα Επιμέλεια παραγωγής: Πάνος Χαραμόγλου

ΤΑΜΑΡΙΞ (ή *Tamarix*). Γένος φυτών της οικογένειας των ταμαρικοειδών, περιλαμβάνον 65 είδη της Ευρώπης, της Ασίας και των παραμεσογειών χωρών. — (Bot.) Τα φυτά του γένους τούτου είναι θάμνοι και δένδρα μετρίου μεγέθους, πολλά κοσμητικά και άλλως χρήσιμα, ευδοκιμούντα εις ελώδεις και υφαλμύρους γαίας και εις τας υπό των κυμάτων της θαλάσσης βρεχομένης ακτής. Η ελληνική κλωρίς περιλαμβάνει εξ είδη κοινώς ονομαζόμενα *αρμυρίκια*, *αρμυρίκα*, *μυρίγκες*. Τα κοινότερα είναι: τ. η *αμπεανή*, τ. η *μικρανθής*, και τ. η *παλλάσειος*. Εις τα είδη ταύτα, τα οποία απαντώνται και αλλαχού, αναφέρεται η *μυρίκη* των αρχαίων. Εκ των εξωτικών ειδών άξια ιδιαίτερας μνείας είναι τ. η *μαννοφόρος*, ιθαγενής της Αιγύπτου και του Αφγανιστάν, ήτις παράγει, συνεπεία κεντημάτων ενός εντόμου κοκκοειδούς (*Coccos manniparus*), το μάννα των Βεδουίνων, ουσίαν λευκήν, ήτις πίπτει εκ των κλάδων του δένδρου. — *Τάμαριξ η γαλλική*, μέγα δενδρύλλιον ύψους 5-6 μ., ιθαγενές των παραμεσογειών ακτών της Γαλλίας, της Αλγερίας, της Τύνιδος και της Κορσικής, κοσμητικώτατον, κατάλληλον δια την στερέωσιν των κινουμένων αμμωδών εκτάσεων, και τ. η *αφρικανική*, δενδρύλλιον ιθαγενές της Β. και κεντρικής Αφρικής, της Περσίας, της Αραβίας και των Ινδιών με κοσμητικά άνθη και φύλλα. Τα φύλλα, οι καρποί και αι κηκίδες του χρησιμοποιούνται εις την βυρσοδεψίαν των μαροικάνων δερμάτων και ως αντιδυσεντερικόν φάρμακον.

